

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · número 315

Comissió d'Igualtat de les Persones

Sessió 8, dimarts 7 de febrer de 2017

Presidència de l'l. Sr. Sergio Sanz Jiménez

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença d'una representació de l'associació Gais Positius per a informar sobre l'aplicació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia 357-00215/11	3
Compareixença de Montserrat Pineda, coordinadora d'incidència política de Creació Positiva, per a explicar l'Informe alternatiu relatiu a l'aplicació de la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra les dones 357-00080/11	15
Compareixença d'una representació de SICAR.cat - Adoratius per a informar sobre la situació de l'entitat i els problemes que afronta 357-00213/11	29

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 8 de la CIP

La sessió de la Comissió d'Igualtat de les Persones (CIP) s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix Sergio Sanz Jiménez, acompanyat del vicepresident, Eduardo Reyes i Pino, i del secretari en funcions, Javier Rivas Escamilla. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Magda Casamitjana i Aguilà, Anna Caula i Paretas, Violant Cervera i Gòdia, Montserrat Palau Vergés, Carles Prats i Cot i Marc Solsona i Aixalà, pel G. P. de Junts pel Sí; Carmen de Rivera i Pla i Elisabeth Valencia Mimblero, pel G. P. de Ciutadans; Raúl Moreno Montaña, pel G. P. Socialista; Gemma Lienas Massot, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Juan Millán Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel i Sabaté i Gabriela Serra Frediani, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el president de Gais Positius i membre del Consell Assessor de l'Observatori contra l'Homofòbia, Joaquim Roqueta i Manen; la coordinadora d'incidència política de Creació Positiva, Montserrat Pineda Lorenzo, i la coordinadora de sensibilització i incidència de SICAR.cat - Adoratius, Rosa M. Cendón Leris.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de l'associació Gais Positius davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre l'aplicació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (tram. 357-00215/11). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

2. Compareixença de Montserrat Pineda, coordinadora d'incidència política de Creació Positiva, davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a explicar l'Informe alternatiu relatiu a l'aplicació de la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra les dones (tram. 357-00080/11). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

3. Compareixença d'una representació de SICAR.cat - Adoratius davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de l'entitat i els problemes que afronta (tram. 357-00213/11). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

El president

Hola, bona tarda. Ara que ja estan tots els grups, doncs, començarem amb aquesta sessió de la Comissió d'Igualtat.

Compareixença d'una representació de l'associació Gais Positius per a informar sobre l'aplicació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia

357-00215/11

I, en primer lloc, tenim la compareixença del president de Gais Positius i membre del Consell Assessor de l'Observatori contra l'Homofòbia, el senyor Joaquim Roqueta. Li donarem un torn de paraula de quinze minuts; després els grups tindran cadascun cinc minuts, i deu minuts per contestar. Quan vulgui.

Joaquim Roqueta i Manen (president de Gais Positius i membre del Consell Assessor de l'Observatori contra l'Homofòbia)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputats, diputades. Bé, doncs, moltes gràcies per haver-nos convidat.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

El que presentaré avui és un treball col·lectiu, o sigui..., tot i que jo vinc com a president de Gais Positius, però també dins del consell assessor de l'observatori, i també com a president de la Plataforma LGTBicat, i dins de la plataforma és on treballem, doncs, totes les entitats tot el tema de la implementació de la Llei 11/2014. Per tant, el que volia deixar clar és això, no?, que és un treball col·lectiu de totes les entitats.

Bé, doncs, el dia 2 d'octubre, aquí, en aquesta casa es va aprovar la Llei 11/2014, i, per tant, ja fa més de dos anys, bé, farà aviat dos anys i mig, que tenim la Llei aprovada, i encara hi ha moltíssima cosa per fer, no?

Nosaltres el que d'entrada volíem fer és una mica de valoració del procés, i que, per tant, sí que va ser important, doncs, tot el procés que es va fer, com a entitats, no?, i posar la llei endavant i aprovar-la, i amb tota la voluntat que també vam treballar com a entitats per tirar la llei endavant.

També, doncs, tenim bon record i penso que va ser una molt bona feina el que es va fer per part de les entitats amb els grups parlamentaris –hi ha una bona sintonia. I que la vam poder tirar endavant en un temps rècord, no?, perquè recordem que va ser en disset mesos, i una mica no ben bé del grat del Govern que hi havia, perquè tampoc no volien ben bé aquesta llei. Per tant, bé, vam aconseguir tirar-la endavant, i això també ho volíem deixar clar.

Bé, nosaltres, per parlar de la implementació de la Llei 11/2014, com que, clar –ho dèiem, no?–, portem més de dos anys i mig amb la llei aprovada i hi ha moltíssim per fer, hi ha moltes coses importants que encara no s'han fet, el que hem fet és prioritzar. I ho hem prioritzat en una mena de decàleg, no?, que és aquest que teniu aquí, en el que..., hi havien coses que són molt importants, com deia, i que estan pendents, com és el decret del consell nacional; l'altra és el decret sancionador, i el del deure d'intervenció, el segon punt, també.

Després hem preparat també tot un seguit de..., tot el que té a veure amb l'òrgan coordinador, doncs, que també és un tema molt important. I la partida pressupostària, evidentment, que també és un tema que sempre importa molt. Tot el tema «trans», no?, dels compromisos que hi ha hagut per la despatologització, i les polítiques de prevenció i de lluita contra l'estigma social, i la discriminació de les persones que viuen amb el VIH, i tot el que té a veure amb protocols de salut LGTBI.

(Veus de fons.) Ai, sí, perdó. *(Pausa.)* Ara, ara, no? Molt bé. Em pensava que era més potent, això.

On estava? *(Pausa.)* Aquí. Després, el setè punt, que és el d'elaboració del protocol d'atenció a la víctima, i l'elaboració de tot el que té a veure amb els protocols de *bullying* homofòbic, no? Després, tot un apartat de famílies, que també és un tema, doncs, molt important i en què hi ha molt a fer encara. I després el que té a veure amb el tema de la formació, eh?

Per tant, comencem amb el tema –diguéssim, d'aquest decàleg que hem intentat fer per prioritzar en temes que ens importen i que ens preocupen– del decret del consell nacional. La llei, doncs, canviava tot el que era el consell nacional; abans era el consell nacional de persones..., homes gais, lesbianes i persones transsexuals, i ara el consell canvia, és diferent, i per tant s'havia de fer un nou decret, no? Per tant, a hores d'ara encara no tenim un consell nacional com articula la llei, eh?, dos anys i escaig després. I, per tant, tenim la vigència del decret del 2007.

Mentre no s'aprovi, també, un decret que reguli el procediment sancionador en tema discriminatori, doncs, també tenim el decret del 93, perquè recordem que la Llei 11/2014 també parlava de la llei contra la discriminació. Llavors, bé, s'ha de fer, diguéssim, aquest decret que també està pendent, no?

Per tirar endavant aquest decret sancionador s'ha creat un grup de treball. En aquest grup de treball, doncs, hi han participat determinades persones. D'entrada no..., bé, no va ser molt obert, diguéssim, de cara al col·lectiu. I sí que d'entrada valorem positivament que hi hagin dues persones, en aquest sentit..., que una és el Jáurena, que és el Francesc-Xavier Jáurena, que és redactor de la llei, i la Laia Serra, per tots coneguda, i que a més a més és advocada de l'observatori. Però d'alguna manera tampoc hem tingut gaire nosaltres a decidir, aquí, de les persones que ho compulsaven, no?

Després, ha sigut important també que aquest grup de treball, per tirar-ho endavant..., perquè hi havia temes que no es contemplaven, com era el tema dels drets de la víctima, i el tema de la participació activa, no?, de les entitats. Sí que una cosa que volíem remarcar és que aquest grup de treball ha treballat de forma altruista, i, bé, també constatar que hi ha hagut zero pressupost per fer aquesta tasca i que aquestes persones –que són persones amb una trajectòria..., bé, són advocats o persones que tenen molta feina–, doncs, segurament deixaven de fer altres coses per dedicar-se a això. Vull

dir que els hem d'estar eternament agraïts, però també mostrar-ho aquí, que ho han fet d'una manera altruista.

Sobre el deure d'intervenció. A l'article 11, que parla del deure d'intervenció, als efectes del que estableix..., diu que s'ha d'elaborar un protocol específic d'actuació. En aquest sentit, com que no hi era, d'alguna manera com a observatori sí que es va treballar, des de les persones que participem també en el consell assessor de l'observatori, i es va presentar una proposta de deure d'intervenció. O sigui, vam dir: «Siguem proactius i presentem una proposta al departament de benestar per dir: "Ja que no hi és, nosaltres en fem una proposta.»» I amb aquest fet vam tenir una reunió amb la consellera, que va ser el 14 de setembre del 2016, i se li va entregar la proposta de deure d'intervenció. De moment no n'hem tingut cap retorn. Bé, aquí podeu veure'n, doncs, el document; si algú hi està interessat, l'hi podem fer arribar. I, bé, el tuit que es va fer des del departament. Per tant, de moment encara no en sabem re, no?

Després, tot el que té a veure amb l'òrgan coordinador de polítiques, doncs, clar, ara de moment no tenim aquest òrgan coordinador; tenim el que és l'Àrea per a la Igualtat de Tracte i No Discriminació, que depèn de la Direcció General d'Igualtat, però, clar, pensem que aquesta àrea de moment no té la capacitat per fer la coordinació que hauria de fer amb tots els departaments, no?, ni el personal ni la capacitat.

Un altre tema que també ens preocupa és el tema de la comissió interdepartamental, que d'alguna manera no hi participem directament com a col·lectiu, tot i la demanda que n'hem fet les entitats, no?, perquè ens agradaria que fos com la Comissió Interdepartamental de la Sida, on sí que hi participa la plataforma majoritària, que és el Comitè 1r de Desembre. I després sí que pensem que aquest òrgan, doncs, quan estigui, caldrà dotar-lo de personal expert en gènere i polítiques LGTBI, i que estigui en ple funcionament. I molt important: que sigui un òrgan independent.

Pel que fa a la partida pressupostària, sí que creiem que hi ha d'haver un pressupost digne, i nosaltres hem fet una mica..., bé, si hem vist que l'Ajuntament de Barcelona hi dedica una partida aproximadament d'1.500.000, pensem que la Generalitat, com a mínim, hauria de dotar-ho, doncs, amb 2 milions, no? –més o menys, és una aproximació.

Sí que, si no anem errats, el 2017 se n'hi han de destinar 450.000, i d'aquests 450, 220.000 són per al contracte programa amb ajuntaments. Clar, si tenim en compte que hi han 948 municipis a Catalunya i tots hi volguessin participar, doncs, què tocaria? Uns dos-cents i escaig euros per municipi? Pensem que és molt pobra, l'aportació. Després, evidentment, tenint en compte que s'hauran de crear grups de treball; que hi ha d'haver atenció a la víctima a tot el territori; les ajudes constants també als ajuntaments, i campanyes de divulgació més enllà d'aquesta del 012 de la Melero, que ja ens la coneixem, i creiem que fan falta més campanyes divulgatives, i formar personal especialitzat en temàtica LGTBI. I això, evidentment..., no?

Pel que fa al compromís polític per a la despatologització «trans» i per elaborar un pla d'acció per a la implementació d'un nou model d'atenció. Sí que és cert que el Departament de Salut va presentar a l'octubre del 2016 un nou model d'atenció que deixa de considerar la transsexualitat com una malaltia, no? Parteix d'un principi de que les persones «trans» no pateixen cap patologia i, per tant, ja no han de passar, doncs, aquest diagnòstic de disfòria de gènere ni aquest diagnòstic psiquiàtric per accedir als tractaments. Clar, ara cal elaborar aquest pla d'acció per implementar el nou model d'atenció «trans». I, sobretot, molt important, fer aquest seguiment de la implementació d'aquest nou model d'atenció, eh?

Pel que fa a tot el que està relacionat amb polítiques de prevenció, de lluita contra l'estigma social i la discriminació de les persones que viuen amb VIH i la sida, i tot el que té a veure, també, amb protocols d'atenció a la salut LGTBI. Clar, aquest sí que és un tema que ens preocupa, perquè l'article 16, de salut, sí que veiem que és el que té més mancances d'implementació, no? I aquí hem posat alguns punts que creiem que són prou importants: per exemple, l'article 16.3.b diu que «s'han d'elaborar polítiques de salut pública que vetllin pel dret a la salut de les persones LGTBI, amb l'adaptació dels protocols establerts, si s'escau». Encara no sabem..., i, bé, ni s'estan treballant aquests protocols.

El 16.3.c, que «cal establir estratègies específiques per afrontar problemes de salut específics de les persones LGTBI». Encara no tenim clar quines estratègies específiques s'han de fer per afrontar, doncs, aquests problemes de salut específics.

Pel que fa al 16.3.e: «Garantir l'estudi, la recerca i el desenvolupament de polítiques sanitàries específiques per a persones LGTBI.» Clar, és un tema molt complex, perquè va més enllà del Departament de Salut, no? I tampoc no sabem, doncs, quins estudis, quina recerca, quin desenvolupament ni quin pressupost hi haurà per a aquest tema.

Un altre tema, molt important i que realment ve de l'evidència científica: tot el que té a veure amb la implementació de la profilaxi preexposició, que és la Prep, al nostre país, a Catalunya; a més a més, des d'una visió de salut pública i amb garantia a tot el territori. No és que la llei parli directament d'aquest tema, però sí que parla de que hi ha d'haver dret d'accés als mètodes preventius, i reconèixer el dret a la prevenció, tenint en compte la seva revisió en funció dels avenços científics. Per tant, tenim uns avenços científics que a vegades no estan prou reconeguts pel nostre Govern, i que, per tant, s'haurien de tirar endavant, també; és una necessitat per al col·lectiu.

Un altre tema important és l'Acord nacional per fer front a l'epidèmia del VIH a Catalunya i contra l'estigma relacionat. És un treball, també, que es va treballar, diguéssim, una mica en paral·lel amb la Llei 11/2014, perquè es va aprovar el 6 de març del 2014, i és un treball, doncs, que també molts de vosaltres coneixeu i hi heu participat, i per tant prou important, i és un tema que també està una mica en el calaix. I aquest acord s'ha de tirar endavant per complir-lo. I aquest acord recordareu que, a més a més, porta incorporat el pacte social, que és un tema que sembla ser que sí que, després de tant insistir-hi, està una mica al punt de sortida, però encara l'hem de tirar endavant per aconseguir aquest Pacte social contra la discriminació de les persones que viuen amb el VIH.

Pel que fa al punt 7, hi ha el tema de l'elaboració d'un protocol d'atenció a la víctima, que és com diu l'article 18. I nosaltres sí que creiem, en aquest sentit, que és un tema urgent, que és un tema necessari i, evidentment, pel que té a veure amb totes les víctimes, no? I després, que hi hagi, doncs, un servei d'atenció integral, d'atenció a les víctimes a tot el territori; també creiem que és fonamental.

El punt 8 d'aquest decàleg que us hem preparat, doncs, seria tot el que té a veure amb l'elaboració i distribució del protocol de *bullying* homofòbic, no? És un tema que evidentment preocupa molt, com sabeu, sobretot al col·lectiu i les seves famílies. I el 5 de maig l'Observatori contra l'Homofòbia es va reunir amb la consellera d'Ensenyament, la senyora Meritxell Ruiz, i sí que va haver-hi una promesa expressa de creació de protocols específics, però encara tampoc no hi ha hagut un retorn, eh?

Pel que fa al punt 9, de famílies. Aquí hi han temes que a vegades no costen diners, que a vegades és una mica de voluntat política, no? Sí que les famílies estan fertes de reclamar aquests canvis, aquesta revisió i canvis necessaris en retolació i documentació oficial, en registres civils i llibres de família, formularis de sanitat pública, d'escoles públiques, a les famílies, etcètera. Aquest tema del binarisme, que és exclusiu, moltes vegades, i hem de trobar, doncs, fórmules més inclusives i respectuoses amb la diferència i amb la llei que tenim ara. I no creiem que això costi molts diners.

Tracte no discriminatori, doncs, també, en els registres de les parelles lesbianes i de gais amb infants que són per gestació per subrogació. El funcionariat arreu del territori continua desconeixent aquesta nova regulació i a vegades posen traves a les famílies i, per tant, és molt complex i molt desagradable. Per tant, creiem que encara falta molta formació i molta informació a tot el funcionariat.

I tot el que té a veure amb l'aplicació de l'article 12, d'educació, de la llei. Doncs, bé, volem escoles segures per acabar amb l'estigma.

I, finalment, el punt 10, tot el que té a veure amb la coordinació de la formació. Creiem que ara només està adreçada als funcionaris, i a més és de forma voluntària, i d'alguna manera també voldríem més transparència davant de criteris amb els formadors, en l'elecció, no?, perquè, a vegades..., per què s'escullen determinades persones per formar i no d'altres? I realment quina titulació o requisits es requereixen, perquè a vegades no ho tenim clar. I, també en això, volem recordar l'expertesa de les entitats, que també estem al servei per formar. I pensem, doncs, que hauria de ser també extensiva a altres sectors, no només funcionaris, com activistes, estudiants, població en general, etcètera. I, per tant, ha de ser constant i continuada en el temps, eh?

I moltes gràcies, que ja he esgotat el temps.

El president

Molt bé. Doncs, gràcies, senyor Roqueta. Per començar, té torn la diputada Elisabeth Valencia, en nom del Grup de Ciutadans.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidente. Bueno, como siempre, quería empezar agradeciendo la comparecencia de Gais Positius aquí en la Comisión de Igualdad. A ver, le agradecemos la comparecencia porque así nos ponemos al día del estado de la Ley LGTBI, de todo lo que hay por hacer, ya que consideramos, pues, que no se ha hecho mucho o no todo lo que se debía.

Le queríamos preguntar –ya lo ha comentado un poco usted– sobre el Acord nacional per fer front a l'epidèmia del VIH, a ver si podría profundizar un poco mejor.

Después, temas importantes para darles visibilidad, como los recursos para el Día Mundial de la Sida. Consideramos que es importante este día de cara a que la gente se identifique con este colectivo.

También le queremos preguntar, ya que le tenemos aquí, sobre la noticia de *El País* que anunciaba que el Govern subía un 16 por ciento el copago para drogodependientes y seropositivos. ¿Cuál es su opinión al respecto? Ni la juzgo ni la prejuzgo, pero queríamos saber su opinión.

Y, por otro lado, pues, hablar de la ley LGTBI, sobre el *consell nacional*. Lo que le comenté un poco a Eugeni cuando vino es si consideran que tiene suficiente representación territorial. Y, bueno, queríamos preguntar cada cuánto se reúne, porque es importante saber la periodicidad con la que se reúne, y saber también si de allí salen acuerdos importantes.

Sobre el acceso a la salud, pues, es importante la medida que se anunció sobre el acceso a las técnicas de reproducción asistida. Y, pues, queríamos saber si hay listas de espera, cómo están las personas que intentan acceder a esta reproducción asistida, pues, qué se están encontrando en los diferentes hospitales: qué hospitales dan este servicio y si hay lista de espera.

Son importantes los anuncios que se han hecho relacionados con el acceso a la salud sobre despatologizar la transexualidad. Y, bueno, queremos su valoración un poco más profunda sobre la estrategia que se está siguiendo: si consideran que es la adecuada y si consideran que, dada la duración de las diferentes legislaturas y los cambios de gobierno, pues, se podrá seguir en esta línea o esta estrategia, o depende del color del gobierno.

Y estamos de acuerdo en que falta formación de los profesorado. También lamentamos que no se ponga en marcha de una vez el protocolo para la lucha contra el *bullying* en las escuelas; hemos presentado varias iniciativas en este sentido.

Y en principio, pues, también le queríamos preguntar sobre el presupuesto en políticas LGTBI. Nos parece escaso. Su opinión, también, no está de más.

Y en principio, pues, lo dejaría aquí.

Gracias.

El president

Gracias, diputada. En nombre del Partido Socialista, tiene la palabra el diputado Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Saludar el senyor Joaquim Roqueta, també per la seva compareixença avui en aquesta comissió. Bé, sobre la Llei 11/2014, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgèneres i intersexuals, aquest Parlament s'ha pronunciat en innombrables ocasions. Per tant, fa una mica la sensació de que estem, comissió rere comissió, insistint en el mateix tema, no?, que és aquesta manca de desplegament total d'una llei que es va aprovar l'any 2014, i estem al febrer del 2017 i encara hem de veure, doncs, com en un tema tan sensible com aquest manca, en aquest cas, aposta política, i manca treball, treball que fonamentalment és el que farà que aquesta llei tiri endavant.

De fet, fa poques setmanes que els parlamentaris vam poder revisar l'informe de compliment, enviat pel mateix Govern, de la Resolució 187/XI, que vam aprovar en aquest Parlament el passat mes de juliol, en què instaven el Govern a desplegar tots els preceptes de la llei. I el que posa en relleu l'informe de compliment és que estem molt

lluny d'aquest objectiu i, per tant, que un cop més tornem a constatar la manca, com deia, de compromís i de compliment del Govern, d'allò que li reclama aquest Parlament, i que fins i tot el grup que dona recolzament al Govern també aprova. Per tant, bé, posa en relleu justament aquestes mancances, no?

Però, nosaltres insistirem, com a grup parlamentari, en que cal d'una vegada per totes posar-hi fil a l'agulla, i treballar, treballar de valent, i hi insistirem i ho direm sempre que calgui, perquè, tot i que som pesats, ens fa la sensació que es pot fer molt més del que s'està fent, no?

Mirant aquest informe, doncs, bé, analitzem una mica quins són els avenços produïts, per les informacions del mateix Govern. Es parla de la signatura de protocols per facilitar el canvi de nom del CatSalut, que aquest és fins i tot abans de que es produís aquesta resolució del mes de juliol; també del canvi de nom per als carnets a les biblioteques, també a les matrícules d'universitats, i que està en estudi el tema del canvi de nom del carnet jove i el carnet de famílies nombroses.

Que s'ha incorporat la fitxa 38 al contracte programa: aquests 125 ens locals que a partir d'ara ja podran tenir diners per fer molts d'ells allò que ja feien abans en polítiques també de prevenció i de sensibilització envers el col·lectiu LGTBI. Està bé, és un avenç important i que s'ha de reconèixer, però que després, des del punt de vista econòmic i l'abast territorial que té, doncs, potser no és el més indicat ni el que ens agradaria, no?

Ja s'ha fet el reglament del consell nacional d'LGTBI, diu l'informe, que s'està redactant el reglament administratiu de sancions, que s'estan *impulsant* –que és una paraula fantàstica– coses com la formació als funcionaris o als treballadors de residències de la tercera edat *gay-friendly*, per dir-ne d'alguna manera. I això sí: que s'han fet moltes falques publicitàries, eh?, i d'anunci i tal d'una llei poc elaborada i poc desenvolupada.

I, a més a més, una llei que té poca consignació econòmica. En aquest pressupost –i abans el senyor Roqueta ho ha dit– es destinen 400.000 euros en el pressupost, més aquests 220.000 euros que van via contracte programa. Per tant, 400.000 euros en el desenvolupament d'una llei, que considerem que aquesta quantitat és absolutament insuficient. A nosaltres –ho ha apuntat de manera ràpida– ens agradaria també saber, sota el seu punt de vista, de quant estem parlant, és a dir, quina és la dotació, si és que s'ha calculat d'alguna manera, mínima amb la qual podríem donar un compliment prou ample als drets d'aquesta llei que reconeix drets i deures, també, del col·lectiu LGTBI.

També m'agradaria saber –l'hi ha dit la diputada de Ciutadans– quina és la seva opinió sobre un tema que va publicar *El País* però que el meu grup parlamentari va treure a la Comissió d'Economia del Parlament, i haig de dir que vaig ser l'únic que..., va ser l'únic grup i, per tant, després es va publicar, sobre aquest copagament, augment de copagament dels serveis residencials o comunitaris per a persones afectades amb VIH, que poden o no ser del col·lectiu LGTBI, però tenint en compte que venen des de Gais Positius, m'agradaria saber-ne molt bé l'opinió, perquè la resposta de la consellera va ser que aquest augment del copagament havia estat negociat amb les entitats i estava molt ben vist. I és veritat que, des del punt de vista del finançament de la plaça, jo puc entendre que aquells que financen la plaça, doncs, estan molt contents, però per a aquells usuaris que han de pagar dos-cents euros, així d'entrada, que abans no pagaven, cada mes, potser no és tan bona notícia. I voldria saber si va ser acordat, si no va ser acordat, quin és l'acord i quina opinió en tenen vostès, d'això.

En definitiva, també voldria saber... A mi em costa molt entendre..., és a dir, quin és l'òrgan amb el qual el Govern es reuneix amb el col·lectiu LGTBI per fer el seguiment de la llei. Cada quant es reuneixen. I, home, fa molt la sensació que, si nosaltres aquí estem constantment debatent aquesta espècie de paràlisi, no?, o anar molt lentament..., també voldria saber si el col·lectiu com a tal està preparant algun tipus d'accions per tal d'intentar que el Govern, doncs, faci passos molt més decidits per portar terme el contingut d'aquesta llei.

En definitiva, aquestes són les coses que li volia traslladar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la diputada Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, president. Moltes gràcies per la compareixença i per tot el que ens ha explicat. Jo, lamentablement, vull tornar a insistir en una qüestió, no perquè no pensi que té vostè tota la raó, que la té tota; en el que vull insistir és en el fet que tot aquest no desplegament de la llei, o insuficient desplegament de la llei, tota aquesta manca pressupostària, la manca de formació, tot això afecta no només el col·lectiu LGTBI, sinó que afecta molts altres col·lectius. I ho dic per remarcar que el sistema patriarcal en el que estem vivint fa que hi hagi moltíssims col·lectius..., és a dir, que hi hagi una gran majoria de la població que queda desprotegida, que són la gent LGTBI, totes les dones, les persones migrants, les persones que tenen alguna funcionalitat diferent. És a dir, que és un problema estructural i no avancem; o avancem tan a poc a poc que realment fa angúnia, sobretot quan pertany a algun d'aquests grups i t'adones del poc que s'avança.

Per tant, jo només li puc dir que estic totalment d'acord amb el que ha plantejat: que no ha estat prou desplegada la llei, que no hi ha suficient dotació pressupostària, que no hi ha prou formació, que no hi ha ajudes..., per exemple, que això sí que no necessitaria un gran pressupost: ajudar les famílies des del punt de vista del Registre Civil o d'aquest tipus de coses.

Li volia demanar què en pensa, del fet que només hi hagi hagut dues o tres sancions des de que es va tramitar la llei. Pensa que...? Suposo que està d'acord amb que és una xifra realment insuficient, i creu que l'òrgan sancionador hauria de tenir unes normes més clares i hauria de ser un òrgan independent?

Després, també li volia preguntar com veuen vostès un protocol de *bullying* als centres escolars i qui pensen que hi hauria d'intervenir, en aquest protocol. Les entitats els han demanat com hauria de ser aquest protocol?, quines normes hauria de tenir i quines sancions hauria de tenir?

I, per últim, voldria saber si creu que hi ha prou dotació per a la lluita contra la sida. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula el senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, president. També, gràcies, senyor Roqueta, per la seva compareixença, que ha estat molt il·lustradora. Primer que res, una cosa, una..., bé, una qüestió logística: si ens podria fer arribar als grups parlamentaris el document que ens ha passat, perquè crec que aportava..., bé, crec que és un bon document de treball i..., més que ho «trobo», ho intueixo, no?, perquè la miopia no m'acabava de deixar llegir, però és la primera petició que li faria.

Ens ha parlat de la implementació d'aquesta llei, de la Llei 11/2014, en què evidentment ja ha passat temps suficient per tenir perspectiva –dos anys i mig– per avaluar si s'estan fent bé o no les coses. I ens trobem un problema, que ja s'ha dit que passa no només en aquest àmbit, no?, que passa en altres àmbits, que és que el Govern, el Parlament, aprova una llei, però queda a vegades una mica com un anunci, perquè no es desenvolupa o no s'implementa com s'hauria d'implementar.

Vostè ho ha explicat molt bé amb aquest decàleg, un decàleg que podríem resumir en tres punts de crítica al desenvolupament d'aquesta llei, que serien la manca de pressupost, la manca de voluntat i, en alguns casos, manca d'eficàcia, que potser va lligat als altres dos punts. En el cas del decret sancionador, podríem parlar de manca d'eficàcia quan el grup de treball no és tan obert com els agradaria ni tenen les hores disponibles per treballar com caldria; o la manca de pressupost, que dificulta, per exemple, l'atenció a les víctimes o les campanyes de divulgació, o manca de voluntat en el cas del protocol de deure d'intervenció, quan el departament no els respon.

Bé, no és només una qüestió de pressupost, és una qüestió de prioritats i de voluntat política, com que faltin, doncs, les estratègies per part del Departament de Salut. És una cosa, un problema, transversal, no? Manca de voluntat, també, en l'elaboració d'un pro-

TOCOL D'ATENCIÓ A LES VÍCTIMES; D'EFICÀCIA, QUAN ES PARLA DEL DESCONeixEMENT –MANCA DE FORMACIÓ, EN AQUEST CAS, PERÒ QUE ÉS UN PROBLEMA D'EFICÀCIA– PER PART DELS FUNCIONARIS, DE LA LLEI, EN EL TERRITORI. PER TANT, HAUREM DE TREBALLAR EN AQUESTS TRES ÀMBITS: EN EL PRESUPOST, EN LA VOLUNTAT I EN L'EFICÀCIA EN LA IMPLEMENTACIÓ DE LA LLEI.

Ja sortint una mica del decàleg, dues qüestions molt ràpides. Una: hem trobat a faltar indicadors que d'alguna manera ens permetin analitzar objectivament, doncs, l'impacte, no?, de la implementació de la llei, o també l'evolució, per a bé o per a malament, de la societat respecte a aquestes qüestions, eh? I si no hi han indicadors, quins creu que haurien de ser per avaluar l'eficàcia d'aquestes polítiques públiques.

I, finalment, demà el Govern presenta al Parlament el Projecte de llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació. Si ens podria fer cinc cèntims, una mica, de la seva valoració, si coneix el projecte i quin impacte podria tenir en tot l'àmbit que avui ens ha tractat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom de la CUP, té la paraula la diputada Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Molt bé; moltes gràcies als que esteu aquí. No sé com t'ho faràs per respondre tot el que se t'ha demanat ja d'entrada; és a dir, no sé si afegir-hi més preguntes o deixar que contestis les que t'han fet. Vaig a qüestions més pràctiques, i a veure si poden contribuir a, no?, que d'aquí a tres mesos no hàgim de tornar a constatar tot el que no s'ha fet, eh?

I en aquest sentit, entenc que s'ha fet una proposta de decret per al consell nacional LGTBI, que hauria estat bé que les persones que hi han dedicat esforços haguessin estat retribuïdes –això podem intentar, també, suggerir-ho. La qüestió és si nosaltres podríem tenir aquesta proposta de decret i instar directament, decret en mà, que sigui assumit directament pel Govern. Una altra cosa és que poden no fer-nos cas, però nosaltres podem contribuir també, no?, a emplaçar-los directament amb la proposta que ja hàgiu fet vosaltres.

El mateix diria amb relació al protocol del deure d'intervenció, eh? També entenc que s'ha realitzat una proposta, que la vau entregar a la consellera el 14 de setembre, si no ho he anotat malament. En el mateix sentit: si nosaltres el podem tenir, tal qual el rebem podem emplaçar que sigui assumit des del Govern. Perquè elaborar el decret és feina, signar-lo ja no n'és tanta. Per tant, si el tenim fet, doncs, podem suggerir directament que s'assumeixi com a tal.

Amb relació a l'òrgan coordinador, que l'acabo..., doncs, que no hi ha personal expert, tampoc no hi ha el col·lectiu. I dius: «Home, abans de que es posi a funcionar un òrgan coordinador sense personal expert ni gent del col·lectiu, potser millor que no comenci a funcionar, perquè, de barbaritats, se'n poden fer moltes.»

I en aquest sentit, també, proposta concreta: nosaltres, amb relació als pressupostos, hem fet una esmena que, si s'accepta, dota de més personal l'Institut Català de les Dones. I, dintre del... Crec que..., si no vaig errada, eh?, no m'ho agafeu literalment, perquè no sé si hem obtingut, diguéssim, recursos per introduir-hi sis o set persones més. Perfectament una d'aquestes persones podria dedicar-se estrictament a articular l'òrgan. Ho dic també com a proposta concreta.

Amb relació a la despatologització. Per altres qüestions, nosaltres la setmana passada vam visitar un parell de centres penitenciaris, i ens van sorprendre molt positivament –molt positivament–, doncs, alguns testimonis de persones transsexuals que ens deien que s'havia avançat moltíssim en els centres penitenciaris, com se sentien, com ho vivien, el tema de les operacions, amb tota facilitat; tant, que la meua resposta va ser: «Hos-ti, a veure si deveu estar més avançats en els centres penitenciaris que en el carrer», amb la qual cosa, res a dir: millor, no? Però m'agradaria saber si tenim detectat que realment en els centres penitenciaris, en l'atenció a les persones que volen fer un canvi de sexe o així, realment és tal com ens van fer arribar a nosaltres, o potser perquè hi havia personal directiu al davant van dir això; a vegades les persones que estan privades de llibertat no ho tenen tan fàcil per expressar-se lliurement.

Amb relació, també, a la proposta de combat al *bullying*, el mateix. Si tenim una proposta de protocol perquè l'heu elaborat, perquè no pareu de treballar i perquè també

la teniu en aquest àmbit, diria el mateix: feu-nos-la arribar, i tal com la tingueu nosaltres instauraríem –no sé si tindrem èxit o no– que fos assumida.

Amb relació a la formació a funcionaris. Nosaltres també hem fet una proposta de creació de fons transversal, perquè la formació en matèria de gènere i LGTBI no pengi d'una direcció concreta, d'un ens concret, sinó que sigui efectivament transversal, que és l'única manera que tenim de tenir garanties, no?, de que arribi a tothom i no només a aquells àmbits que ja estan relativament sensibilitzats. I en aquest sentit, recollim la proposta que aquesta formació, a més a més, es pugui fer directament per les entitats, amb qui es podria, doncs, conveniar tot aquest paquet de formació. I els fons ja hi són, eh?, perquè nosaltres diguéssim que hem fet l'esforç de no fer brindis al sol, sinó que, quan hem posat diners en algun lloc, és perquè els diners hi poden ser.

I en últim lloc, i no va tan estrictament vinculat a la intervenció que has fet, però evidentment hi té una relació directíssima, jo no sé si avui, com a Comissió d'Igualtat, podríem acordar requerir l'Arquebisbat de Barcelona que suspengui aquesta xerrada que té prevista de realitzar el proper 11 d'aquest mes, en la que sembla, no?, doncs, que vol suggerir que els homosexuals ho segueixin sent, però, en tot cas, que no tinguin relacions sexuals. No només és insultant, és absolutament extemporani, i evidentment contravé l'esperit ja no només del sentit comú, de la mínima humanitat, sinó de tot el que hem aprovat. Per tant, un gest també concret seria que avui aquesta comissió prengué la decisió d'adreçar-se a l'arquebisbat i demanar-li que aquesta xerrada no se celebri.

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, president. I també agrair, com no pot ser d'una altra manera, doncs, a un amic, en Joaquim Roqueta, que hagi vingut a comparèixer i hagi vingut a dir-nos com està l'estat de la qüestió i com està el desplegament d'aquesta llei. Tots sabem, o almenys els que hi vam participar, el que va costar, el que va costar poder arribar a consensos parlamentaris.

En aquest punt, només deixi'm fer una prèvia: el Govern no hi estava en contra explícitament, el grup parlamentari que donava suport al Govern en va retirar l'esmena a la totalitat. I li vull recordar que aquesta llei, si no hagués set per aquest grup parlamentari, no s'hauria aprovat. Per tant, m'agradaria que aquest mantra, si pot ser, doncs, l'anéssim apartant, perquè la llei es va aprovar i es va aprovar amb el consens de la majoria dels grups parlamentaris, alguns dels quals, d'aquesta cambra, no la van aprovar. Me'n felicito, doncs, especialment, que avui tots els grups parlamentaris estiguin tan orgullosos d'aquesta llei, especialment aquells grups parlamentaris que no van aprovar la llei, que en qualsevol cas no era el grup parlamentari del qual jo formava part.

També els vull felicitar –i els vull felicitar sincerament, i vostè sap que ho dic de tot cor– perquè, de fet, si la llei va tirar endavant, va ser gràcies, doncs, a tots vostès, a les entitats que des del començament hi van creure i ens van fer veure a molts i a tots els grups, a tots els grups polítics, que aquesta era una llei necessària.

I també els vull felicitar per la manera que tenen de fer aquest seguiment d'aquesta llei, que segurament tots plegats la tenim molt viva justament perquè vostès ens recorden constantment quins són aquells punts en què no es va suficientment de pressa. Segurament, si la majoria de les lleis de qualsevol Parlament tinguessin collectius tan insistents com ho són vostès, doncs, el desplegament de totes les lleis seria també molt més ràpid. Tots sabem que aquesta era una llei complexa, que afecta tots els departaments de la Generalitat; una llei que no està..., que és pionera al món, i que hi sabíem –i sabíem ben bé– les dificultats del seu desplegament.

Deixi'm dir que, a diferència dels altres grups, que veuen en aquest decàleg, doncs, una part negativa, jo el vull veure en positiu. Perquè en cap dels punts vostè ha marcat que hi vegi cap reticència del Govern a l'hora d'acabar de fer aquest desplegament, ans el contrari. En alguns creuen que no s'està anant prou de pressa, però em consta que s'hi està treballant, i en altres, que segurament encara no tenen el retorn que vostès voldrien del Govern. Per tant, com a grup parlamentari que dona suport al Govern, també els de-

manem que ens facin arribar aquest decàleg perquè nosaltres, amb vostès i amb la resta de grups, puguem continuar fent aquest seguiment.

Amb relació als pressupostos, segurament, 450.000 euros són pocs diners, però amb relació a altres pressupostos és una partida de diners important. Per tant, jo aquí intento també ser positiva. Entenc que quan unes partides estan incloses en uns pressupostos, sempre, aquestes, hauríem de voler, si no és que les crisis hi afecten d'una manera greu..., doncs, haurien d'anar ampliant-se. Per tant, jo sí que me'n felicito, que hi hagi aquesta partida. És una llei transversal, per tant, segurament algunes de les partides no estan directament relacionades amb una partida específica LGTBI, sinó que deuen estar desplegades dintre dels altres departaments, com en qualsevol àmbit que és interdepartamental.

Per tant, jo de veritat que els animo a que continuïn treballant. Nosaltres, com a grup parlamentari, continuarem també insistint al Govern. Sabem que estan treballant-hi i que són sensibles en tots els temes que vostès plantegen. Per tant, estic convençuda de que la llei acabarà tenint un bon fi, perquè, encara que sigui lentament i que molts de nosaltres voldríem que fos més ràpid, l'important és que es vagi treballant i es vagi, doncs, al compliment total d'aquesta llei.

Recordar també que en el Ple d'aquesta setmana es tramitarà la llei genèrica de no discriminació; aquesta sí que era una llei que el meu grup parlamentari de l'anterior Govern defensava. S'han de lligar..., han de lligar-se temes. A veure com acaba, també, la tramitació parlamentària, que de ben segur que anirà bé, tant pel règim d'infraccions i de sancions com per alguns aspectes que són genèrics, no d'aquesta llei, sinó d'altres lleis que poden afectar el gènere. Per tant, jo crec que, quan tinguem acabades aquestes lleis, podrem dir que tenim tancat el cercle, que és aquell cercle que la mateixa llei també recollia, encara que els «tempos» legislatius, doncs, no ens ho haguessin permès.

Per tant, ho reitero: felicitar-voluntats, felicitar-lo per l'exposició, per la feina que fan. I de ben segur que hi acabarem trobant la llum que tots nosaltres volem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, per contestar a les preguntes dels grups parlamentaris, té un altre cop la paraula el senyor Joaquim Roqueta. Gràcies.

Joaquim Roqueta i Manen

Gràcies. Bé, la senyora Elisabeth Valencia, de Ciutadans, em preguntava sobre l'acord nacional. Evidentment, com deia a la presentació, l'acord és del 6 de març del 2014. Realment va ser un treball molt important, perquè es van posar d'acord tots els grups polítics, que no sempre és fàcil, per tirar endavant aquest acord. I, també, en aquest acord hi havia el pacte social, doncs, que també era una peça clau, no?

Sobre el tema de l'acord, està molt aturat i no hi ha hagut..., aquell pacte, aquell acord, aquell consens i aquell treball que es va fer, doncs, després no s'ha demostrat a la pràctica. Les entitats seguim estant –em refereixo a les entitats..., ara parlo de les entitats de lluita contra la sida, que fem programes i projectes de VIH i atenem persones d'atenció directa–, seguim rebent un maltractament institucional en el sentit de... Un dels temes també era el tema de l'ajut a les entitats i la continuïtat, no? Sí que hi ha hagut, potser, una millora d'una mena de convenis biennals, però que han portat moltíssima feina, també, que han duplicat els esforços, que han fet fer auditories, que n'han fet endarrerir el cobrament. I, per tant, seguim una mica en la mateixa línia.

En tot el que té a veure amb el tema de la prevenció. En fi, hi han unes declaracions del secretari de Salut –si no ho recordo malament penso que eren al *Diario médico*–, que les va fer el 5 de desembre, que pràcticament hi estava negant l'evidència de la profilaxi preexposició; o sigui, estava negant una evidència científica que s'està evidenciant a tot el món. Per tant, un govern no pot quedar en ridícul d'aquesta manera, i no pot dir que no hi ha prou evidència científica quan no és cert. I que, per tant, una cosa és que no vulguin donar diners per aquesta pastilla en determinats casos, però l'altra és que neuguin l'evidència científica, no? Llavors, en aquest sentit sí que pensem, doncs, que no es poden fer determinades manifestacions.

Què més hi havia? Sobre el tema que em comentava del copagament. Sí que el titular aquest va ser una mica pervers i una mica estigmatitzador, perquè realment, quan

llegies aquell article o aquell titular, semblava que t'estava parlant de la medicació, de l'atenció, etcètera. Sí que, com després ha aclarit algú de vosaltres, feia referència a tot el que tenia a veure amb les llars i amb les quotes dels habitatges, però, malgrat això, diguéssim que hi han entitats que treballen, que tenen residències, pisos d'acollida, etcètera, que sí que estan molt ben organitzades i tenen, i en aquest cas tenen una entitat que també, doncs, està molt ben organitzada i lluita, i que, per tant, negocia al marge una mica de la resta d'entitats.

Jo no ho conec exactament, però sí que m'han transmès que d'alguna manera aquest acord era beneficiós, en el sentit de que..., perquè una persona amb VIH, sigui d'on sigui, tingui papers, no tingui papers, normalment no ha de tenir cap problema ni perquè nosaltres els atenguem a les entitats ni perquè estigui en una casa d'acollida. Una cosa és persones que vinguin de drogodependències al marge del VIH. Nosaltres aquest tema tampoc no el coneixem; sí que pensem que s'haurien de fer més preguntes a la consellera en aquest sentit, perquè m'ho han preguntat. Per una part, el tema del VIH, ja ho dic, nosaltres no hi tenim problema, però sí una part de drogodependència, una persona que hagi d'anar a una llar de desintoxicació, si ara, doncs, s'augmenten..., nosaltres sí que aquí ja potser no hi arribem, però potser s'hauria de treballar més, no?

El tema del consell nacional que comentava. Doncs, sí que, evidentment, estan convidades les entitats del territori, com comentava vostè, però, clar, a vegades no sempre..., doncs, és difícil, no? Perquè les particularitats de cada territori a vegades fan que realment hi hagi un viver d'entitats i que es puguin desenvolupar. I que, per tant, normalment aquestes reunions són a Barcelona, amb la qual cosa també dificulta... Potser sí que hi hauria d'haver un acostament més important del consell nacional en el territori, i, per tant, mirar de com fer-ho.

Tot el que tenia a veure, també, amb la reproducció assistida. Sí que estem veient que tampoc no és tan fàcil. O sigui, el tema està aprovat i tal, però sí que estem trobant companyes que tenen dificultats perquè no tenen molt clar tampoc els centres on han d'anar, no? I a vegades si han d'anar al Clínic, si han d'anar aquí..., estan una mica marejades, i pensem que hauria de ser molt més fàcil, que el desplegament hauria de ser molt més ràpid. Per tant, sí que, d'alguna manera, doncs, esperem que es vagin solucionant..., tot i que fa poquet, estem parlant del mes d'octubre, però hauria d'estar molt més informat, tot aquest circuit.

Tot el tema de la despatologització. Doncs, sí. Pensem que per una part és important, però també hem de veure com les unitats i d'alguna manera si es respecta tota la voluntat del col·lectiu –que treballant, no...?– de transformar la salut i de tenir en compte aquesta visió, i que realment també tot el circuit acabi funcionant, no?

El tema del *bullying*. Doncs, evidentment, com deia, hi va haver aquesta reunió; encara no n'hi ha hagut el retorn. Esperem que realment també les entitats hi puguem participar i es pugui tirar endavant.

I el pressupost, com dèiem, evidentment pensem que és insuficient. I nosaltres, bé, més o menys hem fet aquesta aproximació que li deia abans, però segurament podria ser més. El senyor Raúl Moreno, del PSC, això que em parlava de la dotació mínima. Bé, seguim en la mateixa línia. Clar, si un ajuntament com el de Barcelona deia 1.500.000 euros aproximadament, bé, doncs, pensem que la Generalitat..., com a mínim 2 milions hi haurien de ser, no? Però, clar, pensem que s'haurien de valorar molts més factors i treballar tot el tema de la implementació.

Sobre el tema del copagament, doncs, ja ho he explicat, suposo. I, per tant, bé, estem encara..., per una part les entitats que tenen el tema de les llars estan bé, però encara hi han alguns dubtes, no?

Tot això que dèiem del seguiment de la llei? Clar, nosaltres sí que ho fem a través del consell nacional, a través de l'àrea, demanant reunions amb la conselleria, sigui d'Ensenyament o sigui de... Però, clar, és un treball molt complex, perquè nosaltres també hem de fer com d'entitats polítiques proactives perquè veiem que hi han coses que no es fan i el que fem és proposar protocols, demanar reunions. I, per tant, és una feina que també, doncs, bé, no acabem mai. I, per tant, d'alguna manera se'ns hauria de facilitar una mica més, no? I, per tant, és una feina proactiva i constant.

La senyora Gemma Lienas. Parlàvem, doncs, de... Evidentment, d'acord en tot el que deia del tema de les minories i... (*Veus de fons.*) Perdó? (*Pausa.*) Bé, ja m'entens. En tot

el tema quant a minories pressupostàries segur, no? Però, bé, sí que parlàvem de determinats grups. I que sí que vostè deia dues o tres sancions. Jo em penso que ha estat una sanció, si no ho recordo malament. O sigui que és així com està. Evidentment, aquest òrgan sancionador..., encara estem en aquell decret que dèiem del 93 i, per tant, bé, aquí estem. Esperem que la cosa millori i que vagi millor. Evidentment, que sigui un òrgan independent totalment.

I en el tema del *bullying*, bé, aquí estem: també intentant que també hi puguem participar i que se'n tregui tot l'entrellat. El tema que deia vostè també de la dotació del tema del VIH i la sida, evidentment està congelat i evidentment les entitats cada vegada intentem fer més projectes i més programes, atenent més gent, amb el mateix pressupost. I, després, una mica el que deia amb aquest maltractament institucional en el sentit de que ens demanen cada vegada moltíssimes més coses i nosaltres hem de donar resposta a tot, però quan nosaltres demanem algun retorn al Govern, no se'ns dona aquest retorn. Per tant, jo penso que hauria de ser recíproc, no?, també. Vull dir, nosaltres intentem i ho donem tot, al màxim, però quan demanem a vegades un mínim retorn, encara que sigui una reunió, no se'ns dona. Aleshores pensem que hi ha realment, doncs, un maltractament institucional evident.

Després, el senyor Milián, del Partit Popular, que parlava també dels indicadors. Clar, jo penso que no hem de ser nosaltres qui hem de fer els indicadors, evidentment, no? Tant de bo. Nosaltres també demanem indicadors i volem indicadors, i que hi hagi molta més transparència amb moltes més coses. Nosaltres amb tota la voluntarietat i de manera proactiva intentem fer el que podem, i intentem fer aquests documents, demanant reunions, inventant-nos protocols –dic «inventant-nos» però treballar-los, evidentment– i estar pendent de tot el que es fa. Pensem que més no podem fer. I pensem que sí que, de la mà del Govern i de les persones responsables, doncs, són els que ens han de donar els indicadors, els que els han de detallar, i que nosaltres evidentment hi estem constantment a sobre.

Sobre la Llei d'igualtat de tracte. Clar, és una llei que en principi arriba tard, no?, perquè sí que és cert que –la llei ho deia– vuit mesos després..., doncs, bé, fa més de dos anys. Clar, això també ha perjudicat la implementació de la Llei 11/2014. En principi, clar, tampoc nosaltres, a veure, no estem en contra, evidentment, d'aquesta llei, però sí que d'alguna manera a nosaltres ens va venir una mica imposada, en el sentit de que tampoc hi ha hagut un procés participatiu ampli sinó que ha sigut molt ràpid, molt breu, per internet. Vull dir, no hem pogut implicar-nos-hi com ens hauria pogut agradar realment com vam fer en l'altra.

La senyora Gabriel, de la CUP. Sobre el tema de..., parlaves de tot el que tenia a veure amb els protocols. Sí que aquest grup de treball es va crear, diguéssim, a la proposta de la Generalitat. I d'alguna manera nosaltres el que dèiem, també, doncs, és que potser no hi hem pogut participar tant com hem volgut. Sí que dèiem que, per sort, hi havia el Jáurena, hi havia la Laia, i que d'alguna manera ens sentíem representats, però sí que, bé, hem pensat que ha estat un procés una mica tancat, no? I, evidentment, tota la resta de protocols, els que s'han treballat amb l'observatori, amb la resta d'entitats, us els farem arribar, perquè, bé, us els feu com a propis o com a mínim que ens donin un mínim retorn del que s'està fent.

I, bé, el tema de presons sí que no el coneixem, exactament. És un tema molt interessant, també. Hi han poques entitats que entren a presons i els posen moltes dificultats i, per tant, no és fàcil, sempre. Però sí que estaria bé treballar-ho. I després no només a les presons sinó fora, com deia, a vegades, el camí, o el circuit no és tan fàcil, no?, com ens agradaria.

El tema de la formació. Doncs, sí, insuficient totalment. I pensem que cal parlar-lo més.

Això que comentaves de l'arquebisbat, bé, no ho coneixia però evidentment tot el suport i aquí... Si sortíssim d'aquí amb aquest acord, doncs, perfecte, no?

I, bé, amb la Violant, amb el tema de la llei, doncs, això que deia, no?, que arriba tard. Tant de bo surti, però pensem que potser es podria haver fet un procés una mica més elaborat, més ràpid, però, bé, també els processos i els temps han sigut els que han sigut, i ja està.

Gràcies.

El president

Doncs, gràcies, senyor Roqueta. Aquí acabem amb aquesta primera compareixença. Ens donem tres minuts per acomiadar-nos i reprenem.

La sessió se suspèn a tres quarts de quatre de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre i quatre minuts.

El president

Bé, doncs, reprenem la reunió.

Compareixença de Montserrat Pineda, coordinadora d'incidència política de Creació Positiva, per a explicar l'Informe alternatiu relatiu a l'aplicació de la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra les dones

357-00080/11

I ara seria per fer, doncs, la compareixença de la senyora Montserrat Pineda, que és la coordinadora d'incidència política de Creació Positiva, que ens explicarà l'Informe *sombra* relatiu a l'aplicació de la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra les dones. Gràcies.

Montserrat Pineda Lorenzo (coordinadora d'incidència política de Creació Positiva)

En primer lloc, moltíssimes gràcies per l'oportunitat d'explicar el nostre informe, i moltíssimes gràcies a les companyes que també participen de la plataforma per estar aquí, no?

És molt curiós, perquè aquest informe..., o sigui, aquesta compareixença estava prevista des de fa molt de temps, no?, perquè hi havia una compareixença demanada el 2014, 2015, em sembla, alguna cosa així, o que s'havia sol·licitat, o que hi havia interès en que estiguéssim aquí. I és molt interessant com es conjuguen els temps, perquè és un bon moment –molts anys després que nosaltres vam presentar l'informe– perquè estiguem aquí per explicar. Per què? Perquè hi ha un informe que en aquests moments estem començant a preparar, que no els el presentaré perquè hi estem treballant, però que precisament es presentarà al juliol, amb la qual cosa crec que mai una compareixença ha estat tan ben posada, si em permeteu l'expressió.

Jo els situo: jo soc la coordinadora d'incidència política de Creación Positiva. Creación Positiva és una entitat que entre altres qüestions va impulsar, amb onze entitats més –érem dotze entitats–, el procés a nivell estatal del que anomenem «informe *sombra*» –ara els explicaré què és–, i que després cinquanta entitats vam elaborar i que quasi 270 entitats van signar. Amb la qual cosa, jo els parlaré de Creación Positiva, però els explicaré un procés comunitari, tant a nivell estatal com a nivell de Catalunya.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Si els sembla, després els puc passar tota aquesta informació, perquè pot ser molt útil després per a vostès, no? Però, bé, bàsicament recordar que la Cedaw és la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra les dones. El que és important és que és un instrument de compliment obligatori i que promou el model d'igualtat substantiva, que comprèn la igualtat d'oportunitats, igualtat d'accés a les oportunitats i igualtat dels resultats. Això és molt important, perquè per exemple la nostra llei, la Llei catalana d'igualtat, és una llei d'oportunitats, d'igualtat d'oportunitats. I aquesta convenció amplia aquest concepte, amplia el model i ofereix, bé, situacions que crec que, per al seguiment de la nostra pròpia llei, pot ser molt útil.

Com els he comentat, és un instrument de Nacions Unides de garantia dels drets, en concret dels drets de les dones, en què la particularitat, respecte a altres instruments, és el seu obligat compliment. I en el seu obligat compliment, una de les particularitats –hi torno a insistir– és que és com si fos la Constitució espanyola o l'Estatut de Catalunya. Vull dir que està incorporat dintre de la normativa obligatòria, i això és una de les qües-

tions més rellevants, perquè no és res que no estigui incorporat dintre de la nostra normativa, no?

Aquest instrument vinculant va ser adoptat per l'Estat espanyol i va ser ratificat. «Ratificat» significa que està..., efectivament d'obligat compliment. El Protocol Facultatiu de la Cedaw són aquells procediments que té el conveni, no?, que estableix quines són les mesures de base, per dir-ho d'alguna manera, que haurien d'articular els estats: les lleis d'igualtat tant de l'Estat espanyol com la de Catalunya tenen la referència de l'obligatorietat d'actuar precisament en base a aquest conveni. Fixi's com n'és d'important, aquest conveni, que ens obliga a fer lleis i que va obligar l'Estat espanyol a articular mesures jurídiques d'obligat compliment per establir la igualtat, i a Catalunya exactament el mateix.

El protocol facultatiu, a més, el que fa és articular una sèrie de mesures i els estats han de garantir-ne el compliment; llavors, cada quatre anys presenten un informe governamental. Però la Comissió de la Cedaw, a més, articula uns informes que s'anomenen «sombra», d'acord? –«ombra»–, per donar el contrapunt. Però al contrari que altres mecanismes de Nacions Unides, el mecanisme de la Cedaw la particularitat que té és que és assumit per la mateixa comissió, vull dir que no és una cosa que no té rellevància, sinó que la mateixa comissió dona valor als dos informes. I amb els dos informes, o amb els tres informes o amb tots els informes, d'acord?, es fa una reunió en la que després es fan una sèrie de recomanacions. Però aquestes recomanacions, al ser d'obligat compliment, es converteixen en observacions, que són les que jo els he facilitat, d'acord?, que són les observacions que va fer el Comitè de la Cedaw al nostre informe i a l'informe governamental, no?

Una de les qüestions... Si vostès observen les mesures de les polítiques públiques que s'han d'articular en el Protocol Facultatiu de la Cedaw, són bàsicament les que tenen la nostra llei: el tema de la salut, el tema de la supressió de totes les formes de violència, etcètera –no entraré en els detalls per ara, no?

Una de les qüestions no solament és el tema dels informes, sinó els casos particulars, com desgraciadament –si després en tenen alguna pregunta...– sobre el cas Ángela González, que entre altres qüestions l'Estat espanyol segueix incomplint la recomanació, que ja li havia fet no en aquest informe, sinó en l'anterior, no? Amb la qual cosa, una de les qüestions és que aquí, a l'Estat espanyol, es va generar una plataforma, com he comentat, a nivell estatal, que en formaven part cinquanta entitats i que va ser assignada. Nosaltres vam fer un informe, que és el que jo ara molt ràpidament els presentaré.

Nosaltres..., crec que el títol ho diu molt tot, perquè era un posicionament polític –no evidentment de partit, sinó polític–, en el que posàvem en relleu que la igualtat en el període 2008 al 2013, que nosaltres vam analitzar, s'estava desmantellant, no solament al Govern espanyol, com a estructura màxima, sinó a les comunitats autònomes, que moltes, com Catalunya, tenen les competències transferides. Amb la qual cosa, no és un atac al Govern del PP, no és un atac als governs, no?, és una reflexió que..., és una anàlisi profunda, amb dades, amb les dades a què vam tindre accés –també és una de les coses que després comentaré–, i que nosaltres vam detallar i que vam posar en coneixement en el comitè.

Haig de dir que el Comitè de Cedaw per primera vegada va reconèixer i va donar molt valor al procés que nosaltres havíem fet, per la rigorositat del nostre informe, per una banda; pel nombre total d'entitats amb què nosaltres estàvem unides per posar en rellevància el que havia passat, i també moltes de les observacions estan referides al nostre informe, en el sentit que validen el nostre informe fent algunes de les recomanacions molt concretes, no?

No hi entraré en detall, però sí que en tot cas els en donaré com els petits titulars –després tindran possibilitats de poder fer les preguntes i puc parar-me les vegades que vostès creguin oportunes–, en els que hi ha la persistència de la discriminació i la manca de mitjans en la lluita contra totes les formes de violència de gènere. Aquesta és una de les nostres conclusions, que té a veure amb els processos analitzats, no? Vostès pensin que estem parlant de l'Estat espanyol, però que a la mateixa vegada estem parlant de Catalunya; hi han determinades particularitats que si volen després puc explicar.

Hi ha un incompliment substantiu en l'adopció de mesures per modificar els patrons culturals i trencar estereotips en educació i cultura. Aquesta qüestió que nosaltres

plantegem, i que després es recull novament en les observacions de l'Estat espanyol, és transcendental no solament per nosaltres, sinó per al Govern de Catalunya i per al Parlament de Catalunya. Per què? Perquè això ha sigut un tema repetit constantment a l'Estat espanyol, pels canvis legislatius respecte al tema d'educació, amb la qual cosa, el Comitè de Cedaw de forma sistemàtica, en els quatre informes d'observació que ha fet a l'Estat espanyol, li ha advertit que no està fent bé els deures respecte al tema d'educació, perquè si no canvia els patrons culturals, si no fa una educació substantiva, de canvis de les estructures, això suposa que, entre altres qüestions, no erradicarem els assassinats, com avui, que desgraciadament a Catalunya, a la nostra casa, hem tornat a patir un assassinat d'una dona a mans d'un masculista, no?

El tema, absolutament important, amb la presència d'estereotips discriminatoris que obstaculitzen l'accés i l'obtenció jurídica en el cas de violència masculista –després detallaré algunes de les qüestions rellevants.

El tema de l'absència d'un abordatge integral, coherent, contra el tràfic de dones i nenes, no?

El tema de la greu vulneració dels drets a la salut i les clares amenaces a l'exercici dels drets sexuals i reproductius. Pensin que en aquest període que nosaltres vam analitzar hi ha un retrocés substantiu en l'Estat espanyol amb el tema del Reial decret 16/2012, i amb l'insuficient desenvolupament del marc normatiu en drets sexuals i reproductius, en concret, també, en el tema de les menors.

Una de les qüestions importants és la falta de diligència deguda en la recerca de denúncies. El fet de la diligència deguda és molt important en el marc jurídic, tant en el de la convenció de la Cedaw com el nostre, perquè és un dels instruments més rellevants o més importants que tenim, tant el Parlament, com els governs com les entitats, per fer canvis en millorar l'atenció i la protecció de les dones, no?

L'informe executiu és el que els estava explicant.

I vull fer esment, si em permeteu, de les observacions finals que planteja a l'informar l'Estat espanyol, no? I precisament una de les qüestions més rellevants, i és el que vull aportar avui aquí, és la primera, o una de les primeres observacions, que diu: «El comité destaca el papel crucial del poder legislativo a la hora de garantizar la plena aplicación de la convención –véase la declaración del comité sobre su relación con los parlamentarios, aprobada en el cuadragésimo quinto periodo de sesiones–» –o sea, en el 2010. «Invita al Parlamento nacional» –se refiere al español– «y a los parlamentos de las comunidades autónomas» –es refereix a vostès– «a adoptar las medidas necesarias para dar una explicación a las presentes observaciones finales desde el momento actual hasta el próximo periodo de presentación de informes en el marco de la convención.» Això és molt important, és transcendental, si em permeteu, perquè vostès..., jo no sé si això el ministeri o el Govern d'aquí els ha transmès l'obligació que té aquest poder legislatiu –o sigui, en aquest context jo considero que aquesta comissió...– de fer el seguiment d'aquestes observacions. Per què? Perquè l'Estat, com abans els he dit, el que fa és posar l'informe governamental, no?

Un dels déficits que nosaltres vam denunciar, i ens vam reunir precisament a l'Institut Català de les Dones, és que hi havia molta manca d'informació per part de Catalunya respecte a l'informe estatal, amb la qual cosa no hi estem ben reflectides, no? Això..., no entraré en detalls –si voleu..., puc entrar en detalls. Però una de les qüestions és el poc seguiment que fan els parlaments, precisament, d'aquestes observacions que Espanya –per tant, Catalunya– està obligada a complir. Amb la qual cosa, jo crec que això entra dintre de l'agenda d'aquesta comissió i per això creia important que..., de part de les qüestions que nosaltres estem detallant i que després els detallaré, vostès tenen la responsabilitat, doncs, de poder fer-ne el seguiment. I això podria ser una oportunitat, també, de fer que Catalunya estigués més present també a les recomanacions i la correcció de les observacions.

Una altra de les qüestions dels principals resultats de les observacions és la..., jo diria que és una crítica, no?, a les mesures d'austeritat adoptades per l'Estat, perquè planteja clarament, i és la primera vegada que també ho fa Nacions Unides, que les polítiques d'austeritat no solament són nocives per a tota la població, sinó en especial per a les dones.

Una altra de les qüestions que recorda i que crec que és absolutament transcendental és el tema dels estereotips sexistes, que torna a explicitar que són la causa de la violèn-

cia contra les dones i que..., bé, parla de les dones en els mitjans de comunicació, etcètera, però també estableix necessitats de fer polítiques actives que no s'estan realitzant, no? Explicita molt clarament que l'eliminació del Ministerio de Igualdad el 2010 i que la reestructuració de totes les polítiques d'igualtat han fet més deficitàries les..., i, per tant, tenen un cost respecte a les polítiques i a la vida de les dones. Explicita la manca de coordinació entre l'Instituto de la Mujer i els altres instituts; això jo crec que és un tema, entre altres coses perquè no hi ha una estructura que ho permeti.

Llavors, encoratja al major seguiment d'aquestes polítiques també a nivell autonòmic, explicita molt clarament que la llei 2004, la Ley de violencia de género, l'estatal, no inclou altres formes que no sigui la de la parella, i això és molt transcendental. Malgrat que la nostra llei catalana sí que ho fa, haig de recordar que en tot cas és una llei administrativa i que, com està molt referit amb el Codi penal, tenim els problemes que tenim, no?

Explicita molt clarament que s'ha de frenar el deteriorament dels serveis de protecció a les dones i els nens. Explicita, per exemple, que hi ha una manca de serveis en temes de violència sexual. El preocupa el tema de la definició limitada que té l'Estat espanyol sobre proxenetisme, que impedeix per una banda adequar l'explotació de la prostitució i l'escassetat de dades sobre la magnitud.

El preocupa la substitució en la LOMCE en el tema d'educació per a la ciutadania i els drets humans. El preocupa el mateix que a nosaltres, eh?, ja els ho dic, però bé... Sobretot a nosaltres, però també em sembla que a vostès, no?

El preocupa també que les mesures d'austeritat hagin tingut un efecte desproporcionat en les dones amb el tema de la bretxa salarial, amb el tema de la concentració del temps parcial, etcètera. Tot això ho tenen... I, bé, insta el Govern, entre altres qüestions, a aplicar la declaració de la plataforma, etcètera, no?

Una de les qüestions en aquests moments que nosaltres estem fent en el seguiment... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Em dones un minut més?

El president

Sí, sí.

Montserrat Pineda Lorenzo

D'acord. Uf!

Una de les qüestions que en aquests moments està sobre la taula, i que explícitament el comitè estableix, és que cal fer una especial rellevància en el tema de violència i en el tema de refugiades, que crec que és una cosa que vostès en poden tindre el seguiment, no? Amb la qual cosa fa una clara sol·licitud a revisar la legislació sobre violència que inclogui altres formes de violència: en espais públics, en treball i en escoles.

El tema dels cursos obligatoris per als jutges, que això també correspon a Catalunya: fiscals i policies, o l'atenció a dones víctimes de violència, i que, d'alguna manera, sigui conforme a la convenció i al protocol facultatiu.

Explicita molt clarament la manca de dades, amb la qual cosa encoratja –en aquest procediment, eh?, que estem parlant, del 2017– les dades estadístiques sobre violència, i, bé, algunes de les qüestions...

Nosaltres, en el tema del seguiment, que estem fent com a Plataforma Cedaw Catalunya, hem començat a tindre els documents base per nosaltres. Nosaltres..., el Consell de les Dones de Catalunya va fer una intervenció el 23 de novembre –si volen la poden sol·licitar, i, si no, els la podem enviar nosaltres– precisament sobre quins són els reptes que les entitats de dones que estan treballant en violència del Consell Nacional de les Dones de Catalunya tenim en l'agenda, no?, que no correspon exactament amb la del Govern, també els ho avanço.

Hi ha un resum, i utilitzarem la Diagnosi de la xarxa d'atenció i recuperació integral per a les dones en situació de violència masclista, que va fer Antígona i que està penjat a la xarxa; també utilitzarem un altre document públic, els Drets de les dones adolescents davant de la violència masclista en les relacions de parella i situacions anàlogues, i intentarem utilitzar les avaluacions i les diagnòsics que estan pendents de publicar de mutilacions genitals femenines, de tràfic, que tenen a veure amb l'ajuntament, o de violència sexual, que no està publicat. D'acord?

I, ja, bé, acabo, en tot cas, dient que dintre dels reptes que nosaltres n'estem fent seguiment actualment, en base al tema de la Cedaw, està el tema de l'educació sexual en l'àmbit curricular a Catalunya, que s'està incomplint; el tema de menors de setze anys i IVE a Catalunya, que s'està incomplint; el tema de la llei catalana de defensa als drets sexuals i reproductius, que era un tema o repte pendent, que el tornem a posar a sobre la taula.

I ens preocupa –i a això també els encorato– tot el tema del seguiment de la llei. Vostès acaben de tindre un seguiment de la llei en el tema LGTB; falta una estructura real perquè puguem fer el seguiment de la Llei 17/2015. No hi és i realment un dels objectius d'aquesta compareixença precisament és poder parlar sobre això: on s'està fent el seguiment; qui l'està fent; el tema de transparència de les dades, perquè nosaltres no solament les necessitem, sinó que vostès també les necessiten, i quin és el paper que hem de jugar les entitats en aquest seguiment.

Moltíssimes gràcies.

El president

Molt bé; gràcies, senyora Pineda. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidente. Agradecer la comparecencia, lo primero. Como siempre, pues, empezamos un poco con una crítica constructiva. Consideramos, desde nuestro grupo parlamentario, que lo que tenemos que hacer, en vez de tener tantas leyes y de legislar por encima de nuestra competencia, es implementarlas de una vez, por tanto, es importante la implementación de la Ley de igualdad, es elemental.

Lo primero que le queríamos preguntar es si el Institut Català de les Dones considera que está haciendo su función en relación con la implementación de la ley. Si es suficiente el anuncio que han hecho esta legislatura de recabar datos a través del *observatori*.

Después, bueno, nosotros consideramos que desde Cataluña también podemos hacer cosas para avanzar en políticas de igualdad y conviene avanzar cuanto antes; lo que he comentado: desplegar reglamentariamente la Ley de igualdad. Hay artículos que están anulados por el Tribunal Constitucional, es cierto, esto no impide desplegar los otros artículos, pero esto tampoco impide implementar políticas de igualdad en materia laboral. Se tienen competencias en inspección de trabajo y en negociación colectiva, que colaborarían a implementar políticas de igualdad. No entendemos por qué no se hace; para nosotros se amparan en la anulación, pues, para no hacer su trabajo.

Otra pregunta que tenemos es si consideran que en esos nuevos presupuestos se van a revertir los recortes que teníamos en 2015, que estamos hablando de un porcentaje de un 32 por ciento, y si en estos nuevos presupuestos, pues, se revierte esta situación o no.

En relación con las cuestiones concretas sobre violencia machista, nosotros pensamos que deberíamos tener un pacto de estado, todas las fuerzas políticas; lo están anunciando, pero no es suficiente. Hay causas, como la feminización de la pobreza, que aumenta con la crisis; la paridad laboral..., son cuestiones pendientes que sí que tienen que ver, pues, con los casos de violencia machista, con las causas.

Le queremos preguntar su opinión sobre las nuevas medidas anunciadas por el Govern en políticas de igualdad.

En cuanto al tratamiento de la mujer en los medios de comunicación, importante, hay que ser muy cuidadosos con la información que se da en los medios de comunicación; nosotros lo hemos anunciado en varias ocasiones, con lo que lo consideramos elemental. Hemos pedido desplegar con urgencia los artículos de la Ley de igualdad referentes al tratamiento a la mujer en los medios de comunicación. Pensamos que esta cuestión está pendiente por parte del Govern.

En cuestión concreta de trata de mujeres y hombres, queríamos preguntar: ¿en qué aspectos consideran ustedes que se debe tener más incidencia y dar más prioridad?

Y en relación con el acceso a la salud, estamos de acuerdo con lo que se indica en el informe sobre el acceso a los servicios de salud sexual y reproductiva; también nos preocupan los recortes, que dificultan el acceso y la implementación de estas políticas de igualdad. Y también, pues, hablar de colectivos de mujeres, como las mujeres gitanas, que están estigmatizadas, ¿cuál es su opinión al respecto?

También queremos preguntar sobre educación. Estamos de acuerdo con los puntos del informe sobre promover el acceso de las mujeres a carreras y profesiones que históricamente han sido estudiados por hombres; esto ayudaría a implementar políticas de igualdad. Y también muy de acuerdo en la formación en derechos sexuales y reproductivos, y de hecho hemos pedido promoverlas en diversas mociones que hemos presentado en este Parlament.

Y en principio lo dejaría aquí.

El president

Gracias, diputada. Ahora, en nombre del Partido Socialista, tiene la palabra el diputado Raúl Moreno. Cuando quiera.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Donar les gràcies, també, a la Montserrat Pineda per la seva intervenció d'avui en aquesta Comissió d'Igualtat.

Primer de tot, doncs, condemnar –també ho ha fet la senyora Pineda– l'assassinat, avui, a mans de la seva parella, d'una dona a Síria. Seria la primera víctima aquest 2017 a Catalunya, la vuitena a l'Estat. Per tant, sempre és una mala notícia, i nosaltres hi volem posar ressò des d'aquesta Comissió d'Igualtat, no?

Primer de tot, voldria felicitar la tasca que han fet, perquè és més complicada del que aparentment sembla, és a dir, recollir, i posar i endreçar tots aquells aspectes que tenen a veure amb la igualtat a Catalunya. Després també li faré alguna pregunta sobre el procediment de la creació d'aquest informe, eh? Però sí que, de la lectura del mateix informe, jo crec que es veu una visió molt clara, des del punt de vista més enllà de les competències estatals o autonòmiques, que també entra en alguns aspectes, doncs, de quins són els elements fonamentals que, des del punt de vista legislatiu, els legisladors podrien començar a treballar per tal d'aconseguir un grau d'igualtat molt més alt del que tenim en aquests moments, no?

Efectivament, de la lectura es treu aquest desmantellament progressiu de la igualtat, que va una mica lligat, doncs, a aquest desmantellament de tot allò que té a veure amb allò social, amb la igualtat d'oportunitats, que ha vingut derivat de l'aplicació de polítiques neoliberals durant aquests anys de crisi, no?, i que lògicament la igualtat també era un d'aquests elements que s'ha vist arrossegat.

I jo també voldria fer algunes consideracions..., algunes no han sortit, però altres que jo he considerat interessants que diuen també a l'informe, no? Primer, la necessitat de transposar aquestes recomanacions, dictàmens d'aquesta convenció, com passa amb moltes altres: amb la Convenció sobre els drets en la infància o amb la Convenció dels drets de persones amb discapacitat, que obliga amb la seva signatura per part dels estats a fer una transposició a les lleis, en aquest cas catalanes, ja que tenim la competència en aquest tema.

I, per tant, la lectura d'aquest informe a nosaltres ens ha de fer revisar aquelles lleis que tenim i saber si manca alguna cosa per aplicar de les directrius que s'hi marquen. Per tant, tenim deures a fer. I fins i tot altres entitats, d'altres sectors, de discapacitats, ens han dit exactament quines són les lleis que han de canviar en quin sentit per aplicar les convencions. Ho dic perquè també és una tasca que, després de molts anys demanant el tema dels discapacitats, aquesta assimilació al que marca la convenció i no fer-se, doncs, fins i tot ens han fet la feina, no?

Després, destacar alguns elements que parlen de la necessitat d'encetar també una reforma constitucional pel que té a veure, per exemple, amb la successió de la corona, que és un tema que també jo crec que és urgent de tractar però també ho diu el mateix informe. I, per tant, no només en aquest aspecte, sinó també de quina manera es millora la coordinació entre el Govern estatal i les comunitats autònomes, justament, entre altres coses, no només per les dades i per aconseguir una certa transparència, sinó per aconseguir que les polítiques siguin complementàries en pro d'una efectivitat en la igualtat entre home i dona, no?

Després, també es parla de que tot això és possible –i això no és descobrir res nou– si s'assignen els recursos humans i econòmics suficients per fer-ho. I aquí, la nostra crítica com a grup parlamentari és que possiblement els pressupostos que tenim sobre la taula no són d'aquells que hi dediquen més esforços, des del punt de vista econòmic, per

aconseguir aquesta igualtat, no? Manquen recursos, també, per lluitar contra totes les formes de violència, també a Catalunya, ho dèiem, aquest mínim augment de les partides pressupostàries, però també en temes d'educació, que és fonamental com a mecanisme per aconseguir aquesta igualtat.

I que es demanen, a més a més, dins de les recomanacions, concrecions en el calendari, que això és una cosa que també des del punt de vista dels deures és molt important. És a dir, molt bé, estem tots, diguem-ne, en el mateix «barco» per poder aconseguir la igualtat, però què hem d'aconseguir, efectivament, abans de l'1 de gener del 2018?, de l'1 de gener del 2019? Quines són les polítiques que hem de posar en marxa? I posem-nos el calendari per poder enllestir-les, aconseguir-les, tant des del punt de vista de les polítiques estatals com de les polítiques autonòmiques que encara nosaltres podem implementar.

Temes de la situació laboral. Jo crec que és un tema molt important també per acabar amb la segregació del treball precari que pateixen fonamentalment les dones.

També es fa referència a la dependència, a la Llei de la dependència, que, des del punt de vista de les cuidadores no professionals –i dic «cuidadores no professionals»–, el que buscava aquesta llei d'ajustament és que les dones, que són majoritàriament les que deixen el seu lloc de treball per cuidar aquelles persones que estan en discapacitat, puguin cotitzar a la seguretat social i, per tant, puguin tenir dret a una pensió en el futur. Això va ser retallat –acabo, president– pel Govern del Partit Popular, però també pels 40 milions d'euros menys que destina a aquest concepte el Govern de la Generalitat en els propers pressupostos.

I acabo. Fonamentalment, parla també de temes importants de dona i política.

Els dubtes, molt concretament: això com es fa? És a dir, cada comunitat autònoma ha fet el seu informe i s'ha coordinat amb l'estatal i es presenta a la convenció? Una mica, a veure si em pot explicar com funciona. El proper és el 2019? Per tant, hem de fer els deures perquè l'informe del 2019 sigui millor –si ho hem fet bé– que aquest que se'ns presenta avui?

Em sembla molt interessant la proposta que fa de fer el seguiment de la 17/2015, de la Llei d'igualtat, entre altres coses perquè tenim experiències que altres no han acabat de funcionar bé: la Llei d'infància i adolescència, la igualtat LGTBI, la igualtat d'home-dona, l'accessibilitat.

I, finalment, si vostès ens poden ajudar a fer aquest calendari de quines són les tasques fonamentals i prioritàries que hem de fer com a Parlament en aquesta adaptació, i fer una recomanació.

Res més. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la diputada Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, president. Abans de res, també volem condemnar aquest nou crim masclista a Catalunya.

I vull agrair a la compareixent, a la Montserrat Pineda, la seva intervenció, molt clarificadora. I també a la Plataforma Cedaw Ombra Catalunya, que ha fet un treball molt bo a través d'instruments internacionals d'incidència política, com es conclou de la seva exposició. Aquest treball exhaustiu d'evolució de les polítiques d'igualtat va donar algun fruit en l'acollida que en fa el mateix Comitè Cedaw a través de les recomanacions emeses cap a l'Estat espanyol i les comunitats autònomes. En aquest sentit, li volia preguntar quins mecanismes li consta que s'han posat en marxa des que Nacions Unides ha emès les recomanacions a l'Estat i a Catalunya.

D'altra banda, ens preocupa especialment l'incompliment que la Generalitat i l'Estat estan fent de les recomanacions de les Nacions Unides –ara li citaré unes quantes coses, però en podria citar moltíssimes més–: la situació als jutjats amb l'arxivament de causes de violència masclista i l'incompliment de la deguda diligència; les retallades que en temps de crisi han depauperat la protecció social i els serveis públics, que ha afectat especialment les dones més vulnerables; la formació en perspectiva de gènere que les administracions no fan al funcionariat i als cossos de seguretat; la lluita contra els este-

reotips sexistes en el sistema educatiu, els mitjans de comunicació i publicitat –en això, realment, no és que hàgim anat millor sinó que és que estem anant molt, molt enrere–; la lluita contra les discriminacions que pateixen dones gitanes, migrades o amb diversitat funcional; la lluita contra el tràfic i l'explotació sexual; el deteriorament i col·lapse dels serveis de protecció a les dones. En fi, moltes de les coses ja les ha dit vostè i, realment, podríem continuar amb una llista, malauradament, molt llarga.

És a dir, que les recomanacions del Comitè Cedaw no tenen més monitoratge que el que faci la societat civil o els grups de l'oposició. Li consta, a la Plataforma Cedaw, algun intent de rendició de comptes per part del Govern català? I, després, coneixen mesures específiques adreçades a elaborar un pla de xoc per complir aquestes recomanacions d'obligat compliment?

D'altra banda, tenim una llei d'igualtat que no s'està implementant, només s'està desenvolupant l'observatori d'igualtat, i amb moltes mancances, i nosaltres, en aquest Parlament, ja ho hem fet notar: no té pressupost, no té..., o sigui, no té dotació pressupostària, no té personal, etcètera, i, a més, va a un ritme lentíssim. Els pressupostos de la Generalitat destinats a l'Institut Català de les Dones s'anuncien amb un increment del 8 per cent –que no és exacte, és un 6,71 per cent–, i que mantenen una retallada del pressupost del 31,6 per cent respecte al 2010.

Podríem posar-ne més exemples, però la pregunta és: si l'evolució de les polítiques d'igualtat del període 2008-2013 conclouen amb la igualtat desmantellada, consideren que el nou període que examinaran haurà millorat? És a dir, continua l'etapa regressiva, en els drets de les dones?

Una altra qüestió: a la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada Contra la Violència Masclista es va fer la presentació de dos informes, com vostè mateixa ha dit abans, a part que va sortir publicat a la premsa, que havien fet la presentació de dos informes. Un d'aquests informes, el de la Diagnosi de la xarxa d'atenció i recuperació integral per a les dones en situació de violència masclista, l'hem vist perquè està publicat i, a més, ens ha estat útil per poder entrar preguntes en aquest Parlament o per poder fer propostes de resolució.

Però, en canvi, un informe que particularment al nostre grup ens interessa moltíssim..., vostè mateixa ha dit que no ha estat publicat, nosaltres ja ho veiem perquè no hi hem pogut accedir, m'agradaria saber si sap per què no s'ha publicat, tot i que, evidentment, li demanarem a la consellera, perquè, si ella el té, i per una qüestió de transparència, suposo que ens l'haurà de donar.

Ens preocupa la situació, com preocupa la Plataforma Cedaw..., quina valoració fan sobre l'abordatge de les violències sexuals a Catalunya? Després, la Diagnosi de la xarxa d'atenció i recuperació integral apunta greus déficits, la veritat és que l'informe també va ser demolidor.

Les entitats que treballen en violència masclista ens feu una sèrie de peticions molt concretes, per tant, tenim diagnosticades les situacions a millorar i on s'estan produint les discriminacions i vulneracions sobre els drets de les dones. Quines haurien de ser les prioritats, per vosaltres?

I per acabar, a mi hi ha una altra qüestió que em preocupa molt, que és tot el que està relacionat amb els abusos sexuals a infants i joves, perquè el que estic veient és que no hi ha perspectiva de gènere en la majoria de persones que han de valorar aquests abusos, i em sembla que és una mancança molt important. No sé com ho veieu vosaltres.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, president. Jo també vull començar condemnant, per part del meu grup, aquest primer crim masclista que s'ha produït a Catalunya aquest any.

Benvinguda, senyora Pineda, a la Comissió d'Igualtat de les Persones. Felicitar-la per la seua feina. Tinc la sensació que li ha mancat molt de temps per explicar tot el que volia explicar o per aprofundir en aquest informe, no?, sobre l'aplicació de la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra les dones –tinc la sensa-

ció que li ha mancat molt de temps. Intentaré ser breu perquè tingui més temps després per poder desenvolupar alguns dels punts.

Ha pogut fer algunes crítiques molt genèriques però contundents, eh?: manca de mesures, manca de canvis en el marc normatiu, manca de recursos, manca d'informació, manca de seguiment, manca de coordinació, manca de serveis; o sigui, ha estat una crítica global però contundent.

I al final sí que ha pogut entrar en algunes qüestions més concretes; ha fet alguna proposta de canvis normatius. Aquí sí que m'agradaria que ara hi pogués aprofundir.

Parlava de que no hi ha seguiment de la Llei 17/2015, sobre la igualtat efectiva entre homes i dones. Si pot fer una valoració, vostè, sobre la implementació d'aquesta llei. Aquest és un problema transversal, ho hem vist avui, i em temo que no és només un problema a Catalunya. Es fan lleis, a vegades com anuncis, i després no es desenvolupen, no es desenvolupen correctament, no s'implementen i queden..., no res, amb la frustració només, no?

Segur que tindrà l'oportunitat de tornar a comparèixer –esperem que així sigui i la convidarem– per tractar el Projecte de llei –que se suposa que demà s'aprovarà, perquè no hi han esmenes a la totalitat, al Parlament– per a la igualtat de tracte i la no discriminació. Sí que ens agradaria que pogués fer ja alguna valoració de l'enfocament d'aquesta llei que ens permeti ja, als grups parlamentaris, doncs, anar treballant en un bon sentit, no?, una mica les prioritats que hauríem de tenir nosaltres com a legisladors respecte a aquest projecte de llei.

I finalment, també –crec que ja l'hi han preguntat, també–, una petita valoració sobre els pressupostos, el projecte de pressupostos d'aquest 2017: si anem bé o no tan bé, o anem cap enrere.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda a totes. Em surt de respirar fondo, perquè podem optar, diguéssim, per anar assenyalant culpables fora de nosaltres, la qual cosa, doncs, és senzill, perquè tenim un sistema patriarcal tan instaurat que no és difícil identificar patriarcat, i masclismes i micromasclismes a tot arreu.

Però jo crec que l'exercici hauria de ser un altre, eh? I, d'entrada, fer un reconeixement col·lectiu –de totes les que estem aquí, no parlo de les que avui ens visiteu– de que, segurament, el format d'aquesta compareixença comença malament. És a dir, et faltava l'aire per acabar tot el que havies de dir; nosaltres tenim cinc minuts. Amb la bateria de preguntes que us hem fet, jo crec que fins demà encara hi seríem. Doncs, tot plegat, jo crec que no té massa sentit, eh? I jo crec que hem de començar per revisar-nos a nosaltres mateixes que sí que tenim la potestat d'encarar les comissions d'una altra manera.

De fet, aquesta comissió ni tan sols és legislativa, és a dir, ja ni hi donem el rang de comissió legislativa. Potser que ens emplacem a portar una modificació al plenari, no?, totes hi donarem suport i direm: «Volem que la Comissió d'Igualtat sigui legislativa.» De fet, per nosaltres seria la comissió de feminismes i LGTBI, perquè en aquesta comissió hi veiem totes les desigualtats que es produeixen per qualsevol raó, origen i tall de discriminació.

No sé si és el millor favor que podem fer al que ara podem combatre, també, doncs, concebre aquesta comissió d'aquesta manera, i que, si volem tramitar la llei catalana de defensa de drets sexuals i reproductius –que ens sembla bé–, l'hem de portar a una altra comissió, a benestar social, eh? Llavors, potser que comencem dient: «Ens emplacem totes a convertir aquesta comissió en legislativa, ens emplacem totes a presentar una proposició de llei signada per totes en què, efectivament, abordem la defensa dels drets sexuals i reproductius», i que no ens faci vergonya parlar d'avortament, eh? L'avortament és una pràctica –algunes l'hem conegut en pròpia pell, no ens n'amaguem–, en podem parlar obertament i no cal que busquem subterfugis per parlar d'una cosa que signifiqui no dir la paraula maleïda, no?

Doncs, aquest és un compromís que podem adquirir, ara i aquí, totes les que hi som, és una cosa concreta. Seria un petit pas endavant, petitíssim, però que jo crec que aniria més enllà del fet d'externalitzar totes les culpes. I no seré jo qui faci una defensa ni del que fa el Govern, ni del que fa l'Estat, ni del que fa el poder judicial –efectivament, no seré jo qui ho faci, no?

També ens podem emplaçar a que, quan hi hagi un tractament aberrant per part dels mitjans de comunicació cap a les dones, doncs, surti una comunicació de la Comissió d'Igualtat en un termini de vint-i-quatre hores. Tenim un WhatsApp de tots els membres d'aquesta comissió, la comunicació és ràpida. De fet, en l'anterior compareixença hem instat a que totes ens adrecéssim a l'Arquebisbat de Barcelona demanant que suspenguin una xerrada que volen fer el proper dia 11 recomanant als homosexuals que no tinguin relacions sexuals, i s'ha fet el silenci –s'ha fet el silenci. Jo insisteixo en el grup de WhatsApp, perquè mentre estem aquí tenim l'ordinador i totes estem a la pantalla. Llavors, no?, emplacem-los també a que totes, com a Comissió d'Igualtat, puguem emetre una reacció de condemna efectiva cada cop que en els mitjans de comunicació veiem que a les dones no se'ns tracta com mereixem.

Més enllà d'això, i perquè m'he promès respirar, i ja em toca fer-ho una altra vegada, només dues coses molt breus.

Demà es presenten dues lleis que parlen d'igualtat i de no discriminació. Ho dic perquè en totes les intervencions es fa referència a la que presenta el Govern, però la CUP també en presentem una, el que passa és que té un altre vocabulari, és potser molt més explícita, i parla, doncs, de femicidid, parla de masclisme, parla d'islamofòbia, i hi posa les paraules amb la duresa, la contundència i la radicalitat que tenen. Sobre aquesta llei pesa una esmena a la totalitat. Suposo que estem disposades a parlar d'igualtat però només fins a un punt, eh?, i que no ens molesti massa, i que no ens posi un mirall al davant, perquè llavors sí que ens incomoda.

Demanar-vos, i això sí que és una petició que jo crec que us hem de fer, jo que sé, que no defalliu, perquè sense vosaltres, o sigui, és impossible, del tot.

Nosaltres en el passat Ple vam presentar una moció en què un dels objectius era visibilitzar les organitzacions, els col·lectius i els espais feministes, i reivindicar que tinguin un paper actiu en el disseny de campanyes, en la definició de polítiques públiques. Jo crec que el masclisme avança quan no reivindicuem la tasca, la trajectòria, la feina, la contundència i la determinació dels espais feministes, i hi heu de seguir sent. Ja sé que us estic demanant que seguiu militant, no?, que és el que fem totes en les nostres vides, però és que és absolutament imprescindible.

I en aquest sentit nosaltres vam aconseguir aprovar que fem, en el termini de dos mesos, un disseny de campanyes institucionals que abordin el tema de l'avortament en menors, perquè som conscients de que estem molt malament, pitjor que fa uns anys, i també en tema de violències masclistes, i requerim específicament que hi sigueu. Per tant, ens toca, eh?, demanar-vos que hi seguiu sent i que no delegueu, perquè ja veieu que, si delegueu, les coses no van bé en absolut.

I després se t'ha demanat..., però com que tu en la teva intervenció has dit: «Si voleu, no entro en els detalls de per què no estem ben reflectides en l'informe Cedaw; si voleu després n'apunto alguns.» No sé si et quedarà temps amb tota la tesi doctoral que t'hem demanat que despleguis, però, en tot cas, ara o quan sigui, els detalls seran interessants, segur.

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom de Junts pel Sí, té la paraula la diputada Montserrat Palau.

Montserrat Palau Vergés

Gràcies, president. Moltes gràcies a la senyora Montserrat Pineda per la seva compareixença, per les seves explicacions. En aquest cas, ella deia que estava citada el 2014. Sigui com sigui, sí que també l'hem de felicitar, i en concret Creació Positiva, per la feina de fa anys i panys, per diverses polítiques de gènere o per altres qüestions relacionades amb polítiques de gènere, d'activisme, però també de materials didàctics, de recursos, i per la continuïtat i rigor de la plataforma i de la col·lectivitat, del col·lectiu que representa.

Ens ha presentat una sèrie de mesures i observacions, a pilota passada, de l'informe 2008-2013, amb el nom tan clar de «La igualtat desmantellada», que és anar enrere –ja ho ha comentat també la diputada Gemma Lienas–, en què, mirant els informes que més o menys han publicat, o altres col·lectius, no anem tampoc una mica massa endavant, sinó que continuem aquesta regressió. I com es desprèn, també, de les paraules que vostè ha dit, de l'informe que ja estan preparant i del que aniran presentant, tampoc les conclusions no és que siguin totalment positives.

Ho ha dit la diputada Anna Gabriel: estem en una comissió no legislativa. La igualtat encara és un tema pendent; diguem-ne «igualtat», o «equitat», o com vulguin, però és un tema encara pendent, no només en aquest Parlament, sinó en tota la nostra societat, en els òrgans tant politicosocials com civils.

L'informe del qual parlava, i del qual ha parlat, és un informe estatal, en què ha parlat d'unes competències cedides al Parlament català; un informe que recull una sèrie de recomanacions, que, com ha dit, més que recomanacions, són observacions, és a dir, de compliment obligat, que cal complir-les. I en aquest sentit, com ha dit en la compareixença anterior la meua companya de grup, la diputada Violant Cervera, justament pel que fa al Parlament català, sí, parlàvem abans de la Llei LGTBI..., justament el Parlament català ha estat pioner a l'hora d'endegar tota una sèrie de lleis, com és aquesta de la Llei LGTBI, o d'anar canviant, anar posant al dia, com és, que vostè també n'ha fet esment, la Llei d'igualtat efectiva entre dones i homes, de la qual també ha fet diversos comentaris, que l'hi agraïm i en prenem nota.

Però tot i això volia dir que, dintre del Parlament, tant la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones, la Llei contra la violència masclista, la Llei LGTBI, la llei d'igualtat de tracte i contra la discriminació que està en preparació..., és un Parlament que, malgrat tots els ets i uts, i malgrat totes les crítiques que hi puguem fer, hem treballat sobre aquest tema i hem incidit en aquestes polítiques. I no només hi hem incidit, sinó que algunes de les lleis, com la Llei d'igualtat efectiva entre dones i homes, que nosaltres des del Parlament avançaríem més, han estat, alguns dels seus articles, impugnats. Vull dir que, en aquest sentit, sí que nosaltres separem de l'informe estatal el que vostès han presentat des de Catalunya i de les coses concretes que parlen de Catalunya.

Vostès..., ja li he dit que preniem nota sobretot del..., més del que ha dit, perquè com que –hi estem d'acord, en general– aquí anem amb el temps molt comptabilitzat, amb els deu minuts, en totes les intervencions, sí dels diferents ítems, en els quals ha incidit, i que sempre es van repetint, d'un informe que en té molts. Un informe..., vostè ha fet referència als estereotips sexistes, a la bretxa salarial, a l'acolliment i a les refugiades. Però crec que en el seu informe, en l'informe del seu col·lectiu, com en diversos informes, com diversos estudis, dos dels punts que ha dit, i que ha accentuat i que ha afirmat, són dos punts en què costa molt d'avançar: d'una banda, la violència masclista, que és la primera que ha citat, i, d'una altra banda, també, que aquesta fa molt de temps que l'arrosseguem, el tema dels drets sexuals i reproductius –sobretot de les dones, també d'altres col·lectius.

Evidentment que a tots i a totes, que a tothom ens agradaria tenir uns pressupostos magnífics; que ens agradaria comptar amb més diners, que aquests diners fossin per a causes socials o per al tema d'igualtat, i més en una època de crisi i de retallades. Però, a banda de la qüestió de pressupostos, jo crec que sí que hi ha un tema fonamental que sí que ens hi hem de posar les piles tots els grups polítics, però en definitiva tota la societat, començant per les famílies en general, les escoles o els centres d'ensenyament, però el punt de partida..., que és un canvi estructural, un canvi d'educació, un canvi d'informació i d'una estratègia global. En aquesta societat, s'ha dit aquí «heteropatriarcal», com no fem aquest canvi d'estratègia global i de plantejaments, hi haurà tot un seguit de qüestions que s'aniran arrossegant.

Deixem-ho aquí. I moltes gràcies per la compareixença i per les explicacions.

El president

Gràcies, diputada. Ara té un torn per respondre la senyora Pineda.

Montserrat Pineda Lorenzo

De quant?

El president

De deu minuts.

Montserrat Pineda Lorenzo

Pensava que em podia quedar tota la nit amb vosaltres. Ja em veia... Però és una bona idea, eh?, això de poder-me esplaïar.

És impossible evidentment respondre a tots els punts, no? Però segurament us donaré diversos titulars, i intentaré, amb aquests titulars, respondre a algunes de les qüestions.

No soc govern, i això és el primer titular. I sembla una «tonteria»; sembla que..., sí? Però és molt important, perquè al no ser govern no tinc tota la informació que vostès m'estan demanant. El que els hi demanaria és que demanin al Govern la informació que m'han demanat.

I començo per exemple pel tema del pressupost. Jo no sé si és molt o és poc, sí?, evidentment per mi és poc. Però la qüestió no és solament si és poc o és molt, sinó que és on, on i per què. Per què i *para qué* –per i *para*. I el per i el *para* no és realment el que farà canviar les estructures de la desigualtat.

Quan he estat mirant la memòria de programes dels pressupostos –m'ho havia preparat perquè entenia que, com que nosaltres assenyalem el tema dels pressupostos...–, clar, ho he estat mirant, ho hem estat revisant, hem parlat amb algunes de les companyes, no hem tingut molt de temps per poder-ho analitzar, però la primera qüestió que us vull ressaltar és que, si no tingués aquesta compareixença, no hi hauria cap espai per poder-ho fer.

El nostre espai com a societat civil, com a societat civil organitzada –les entitats de dones, les entitats feministes–, respecte al tema del Govern, és el Consell Nacional de les Dones de Catalunya. Això no es debat al Consell Nacional de les Dones de Catalunya, ni això ni moltes de les qüestions que s'haurien de debatre. Perquè com es generen les polítiques? El Consell Nacional de les Dones de Catalunya és l'òrgan, és l'organisme consultor del Govern, al qual no ens consulten.

La darrera reunió de la comissió de coordinació del consell nacional, que és l'òrgan que és com la permanent, no?, que era l'antiga permanent de la comissió, va ser el 12 de juliol de l'any passat. Curiosament, i entenc que no té a veure amb aquesta comissió, la propera comissió és demà, en la que a l'ordre del dia no està la Llei d'igualtat, no estan els pressupostos; amb la qual cosa entenc que el Govern, a través de la màxima representació, que és l'Institut Català de les Dones, entén que no necessitem, les entitats, poder parlar ni sobre pressupostos, ni sobre la llei ni sobre el seu seguiment, perquè si fos així ja ho hauríem fet.

Sí que és cert que es va iniciar un procediment en el tema de l'observatori, al qual les entitats vam deixar molt clar que era un element insuficient, el qual les entitats vam deixar molt clar que no volem que sigui l'òrgan que condicioni les polítiques, que l'òrgan que condicioni les polítiques ha de ser un altre, entre altres qüestions perquè la participació de les entitats és substancial. Això és un titular, sí?

Crec que és un deure, no?, fer un seguiment dels organismes de rendició de comptes. Perquè vostès m'estaven preguntant la rendició de comptes, vostès m'estaven..., no? Això és un espai de rendició de comptes. Però respecte al tema del govern, no tenim un espai real de retiment de comptes. Al plenari, al ple del consell nacional, que hauria de ser-ho, se n'ha fet un l'any.

És cert que és el que diu el decret, però si volem realment tindre un sistema efectiu de retiment de comptes, que és el que diu la Plataforma de Beijing, que és el que a més de forma contínua està dient que és el mecanisme que pot fer avançar, no el tenim. El tenim dèbil, debilitat; debilitat perquè té a veure precisament amb els canvis que es van realitzar, amb la qual cosa la societat organitzada a través de les institucions –que no significa tot el feminisme, d'acord?– no tenim un espai real per fer el que joestic fent avui aquí. Amb la qual cosa jo crec que és una de les tasques realment a poder-ne fer seguiment, que és revisar com s'està fent el retiment de comptes respecte a les entitats, però també quins són els mecanismes per poder veure, o no, com s'està realitzant, per exemple, el seguiment de les observacions. Perquè a la majoria de coses que vostès em pregunten la resposta és «no ho sé», perquè no m'ho han explicat.

Perquè jo soc llesta, i les meves companyes ho són –som feministes, amb la qual cosa ho som, sí?–, però no tinc ni un mecanisme de transparència real. No em serveix que hi hagi una pàgina sobre transparència i un seguiment, perquè hi han coses que no hi estan. De com s'està fent el plantejament de les polítiques en el tema dels programes, el nou pla que demà em presentaran, en aquests moments no en tenim informació, amb la qual cosa és una qüestió absolutament deficitària.

Deficitària –i intento posar algunes de les qüestions que vostès em comentaven, no?– en el sentit, hi insisteixo, que com puc valorar algunes de les qüestions quan no en tinc tota aquesta informació? Perquè moltes de les qüestions que vostès m'estaven plantejant, com la diputada de Ciutadans en el tema dels mitjans de..., alguns titulars que la presidenta –entenc que la presidenta de l'Institut Català de les Dones– ha fet aquí i ens ha fet..., però jo no tinc un calendari sobre això, no tinc una materialització sobre quan es farà. Jo no tinc realment quins dels deu punts que jo li he escoltat diverses vegades explicar, fins i tot en aquesta mateixa sala, que jo l'he escoltat..., no tinc un calendari sobre quan ni com. Amb la qual cosa jo els trasllado que li preguntin quan i com, perquè nosaltres, les entitats, no ho sabem.

Un tema important, com el tema d'educació. Perdoneu, però és una cantarella; o sigui, això de «farem», no?, és com, bé... Qui ho ha de fer són vostès, o el que han de fer en tot cas és el seguiment de que el Govern ho faci. Pot decidir no fer-ho, però que n'hagi de donar explicacions: per què no ho fa? I no s'està fent. Dintre del currículum no s'estan fent canvis substancials sobre la igualtat, sobre acabar amb aquest heteropatriarcat, per molt que expliquem altres qüestions.

Sé que em queden moltes coses, eh?, per parlar. Això de la reforma constitucional, en concret, en el tema de la Cedaw no ho he explicat perquè ho posa en l'informe, no?, però Espanya té un «con esto no me adhiero» que té a veure amb el tema de la corona. A mi el que menys em preocupa és la corona, el que més em preocupa és la vulneració constant que fa l'Estat espanyol respecte a la vulneració dels drets de les dones.

Hi ha una consigna que crec que és molt important: si tu no garanteixes, estàs vulnerant. I jo crec que l'Estat espanyol, en concret el Govern d'Espanya, i el Govern de Catalunya estan vulnerant els drets de les dones, perquè si no prenen totes les mesures necessàries perquè tinguem un habitatge digne, perquè tinguem un treball digne, perquè puguem gaudir d'uns drets sexuals i reproductius dignes, inclús l'avortament. Si no podem garantir realment tota la nostra capacitat de tindre una vida, no?, i que no ens assassinin, o que no ens violin, o que no abusin, realment no estem fent el que hauríem de fer.

Amb la qual cosa per mi aquest és un altre titular: si no ho estem fent, estem fent que es produeixi realment la vulneració, i vostès també tenen aquesta responsabilitat. Amb la qual cosa sí que crec que seria interessant que aquesta..., i, perdó, però –per recollir una de les qüestions que ha plantejat en concret una de les diputades– crec que és molt important que aquesta comissió sigui legislativa, perquè posaria a sobre de la taula que és realment un dels temes no solament més generals de discriminació, sinó segurament una de les qüestions que sosté les desigualtats d'aquesta societat, amb la qual cosa legislar, no?, per canviar l'estructura és fonamental.

Insisteixo en la cantarella del tema de la manca de recursos. Soc la primera que pot assenyalar, no? –que pot assenyalar–, la necessitat de fer canvis respecte al tema de l'educació, però, bé, facin-ho. En el tema dels recursos, s'acaba d'aprovar el pressupost; entenc que és el pressupost amb què vostès creuen que podran fer-ho. No entraré a valorar-ho. La història és com farem el seguiment, si aquests recursos destinats són els adequats o no.

En el tema de les violències –i, si m'ho permeten, paro un moment aquí–, nosaltres... No està disponible perquè no se'n va fer un document, no?, però si volen puc demanar permís per fer-lo arribar a vostès. Són les principals recomanacions que va fer el Consell Nacional de les Dones de Catalunya en l'acte del palau del dia 23, en el que explicàvem les diferents consideracions. Una era saber, primer, de què estem parlant, i millorar la visibilització de les violències masclistes: les dades jurídiques i policials no poden fer pensar que la violència masclista és limitada, estem parlant d'una cosa molt més global i més estructural. Estem parlant que la xarxa d'atenció i dels models no són els que haurien de ser en aquests moments, tenint en compte que tenim una llei que no està desenvolupada, que és la Llei de violència masclista.

El tema de l'atenció a tots els àmbits on es dona la violència masclista. Per «àmbits» em refereixo no solament al tema de la parella, sinó al que desenvolupa la llei, no? Això és important, perquè això significa que l'adequació dels SIAD i dels SIE hauria de fer-se efectiva amb una major, evidentment, dotació de professionals, però també en el tema de la formació, que és un dels reptes que normalment tenim. I aquesta formació és formació continuada, no ha de ser exclusivament desenvolupada amb accions puntuals.

El tema de la prevenció, que cal considerar com una estratègia central i no com s'està fent, amb les petites accions.

El tema de serveis d'atenció. No hi ha un model en el tema dels SIAD, i és un dels dèficits. O sigui, els municipis tenen SIAD –són els serveis d'atenció a la dona–, que tenen un paper important en el tema de violència, però depèn del municipi, depèn de la voluntat i no hi ha estratègia global. Creiem que és necessari per realment poder fer complir la llei, no?

El tema de garantir l'atenció als adolescents i joves. No solament no hi estem arribant, sinó que estem arribant a un model que no els és accessible, i això inclou també el tema d'abusos sexuals, en què efectivament moltes de les nostres mateixes actuacions no tenen perspectiva de gènere.

El tema de l'atenció a fills i filles. Són víctimes directes, i com a tals han de ser realment ateses en els serveis especialitzats, però això significa també que tot el tema dels problemes judicials, etcètera, no s'estan resolent amb la major..., bé, amb la necessitat.

El tema de violències sexuals. L'estudi –ho explicava, també, la companya que va fer la intervenció al palau, no?– hauria d'estar accessible. *(Veus de fons.)* Sí? No hi és? *(Pausa.)* La raó és que hi ha la voluntat que es pengi properament per complir el tema de la transparència, però també hi han certes dificultats en la comissió que hauria de fer seguiment dels informes, tant de la xarxa com el de violència sexual. No sé si ha quedat clar, però no puc dir-hi gaire cosa més. Nosaltres hem parlat amb totes les estructures de què passava a l'informe i com es podrà fer el seguiment amb això. Vostès tenen la potestat de demanar-lo.

El tema de les ordres de protecció. Catalunya té, com saben, i segueix tenint, un dels temes importants, que és el deficitari seguiment i protecció de les dones. Hi han moltes qüestions que podem fer, a nivell no solament policial, sinó a nivell judicial, no?

El tema dels cossos i forces de seguretat és per a una compareixença sencera... *(Veus de fons.)* Ja acabo. *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* D'acord. Bé, jo crec que amb això... Intento contestar alguna cosa més que em sembla que em queda.

El tema estatal i de Catalunya, i també una mica responent... Aquest informe es va fer a través de grups de treball temàtics en base als temes que havíem de fer-ne seguiment, i de la mateixa manera es va constituir un grup informal a Catalunya per poder fer-ne el seguiment. En aquests moments, aquest grup informal donem..., en aquest proper seguiment que estem fent ara al juliol, ens constituïm com a plataforma de forma més formal. I, bé, intentarem recollir aquesta informació, amb la qual cosa el que farem és un seguiment exclusiu de les polítiques de Catalunya, que algunes efectivament tenen a veure amb l'Estat. Però sí que vam recollir la informació...

El president

Em sap greu, perquè tenim una altra compareixença. Si de cas, les coses que quedin pendents, doncs, les resollem per escrit.

Montserrat Pineda Lorenzo

Sí. O em torneu a convidar.

El president

Sí, o en tornem a fer una amb més temps, eh? Ja ho comentarem amb els diferents grups, perquè és veritat que aquests ritmes, doncs, no donen per aprofundir tot el que caldria, no?

Ens donem un parell de minuts per acomiadar-nos, i que prenguin posició, doncs, els següents compareixents, i reprenem.

El president

Bé, doncs, reprenem.

Compareixença d'una representació de SICAR.cat - Adoratius per a informar sobre la situació de l'entitat i els problemes que afronta

357-00213/11

I reprenem amb la compareixença de la senyora Rosa Maria Cendón, que és la coordinadora de l'àrea de sensibilització i incidència de SICAR.cat - Adoratius, i que està aquí per informar sobre la situació de l'entitat i els problemes que afronten. Doncs, quan vulgui, senyora Cendón.

Rosa M. Cendón Leris (coordinadora de sensibilització i incidència de SICAR.cat - Adoratius)

Doncs, bé, moltes gràcies per la invitació. I, en tot cas, assenyalaré que ens va sobtar una mica fins i tot el títol, no?, d'haver de compartir «la situació de l'entitat i els problemes que afronta», perquè d'alguna manera és com traslladar-nos una situació que sembla que només la vivim nosaltres, quan en realitat és una responsabilitat de tots plegats. O sigui que avui venim a compartir, de fet, uns reptes i una situació a la que ha de fer front Catalunya sencera, no només SICAR.cat. Llavors, de fet l'objectiu principal és traslladar bàsicament en quina situació ens trobem i fer-ho extensible, perquè és una situació que d'alguna manera el Govern de la Generalitat hauria d'entomar jo diria que, ja, d'alguna manera sobretot ferma, perquè la nostra entitat neix l'any 2002, aquest any complim quinze anys, i certament ens hem sentit molt sols en un tema que entenem que és responsabilitat de tot el Govern.

Llavors, els vam facilitar una documentació justament perquè el tema que tenim entre mans genera molta controvèrsia, genera molta confusió a nivell conceptual, no?, de conceptes bàsics, i que potser el català també ens traeix una miqueta, al parlar de «tràfic de persones» per fer referència a dos delictes diferents, com poden ser el tema de la *trata*, el «*traffic*» en anglès, i l'*smuggling*, que seria el «tráfico». I llavors per això vam considerar que era important fer-los arribar, doncs, la documentació per aclarir aquests conceptes de dos delictes bàsics, que de vegades es donen conjuntament però moltes vegades també per separat, i un clar exemple seria quan tenim víctimes de tràfic de persones nacionals o comunitàries.

I per altra banda, també posar sobre la taula que el tema del tràfic d'éssers humans no és aliè, tampoc, a la normativa de la protecció internacional, sinó que tenim realment un marc jurídic, en el tema de la protecció internacional, vinculat també al tràfic d'éssers humans, que és una situació que precisament estem treballant conjuntament amb totes les entitats que estan sota el paraigua de la Xarxa Asil.cat. O sigui, SICAR.cat pertany a aquesta xarxa per posar de manifest que el tràfic d'éssers humans també esdevé un motiu de persecució, en aquest cas per motius de gènere, i que també bona part del nostre col·lectiu és susceptible també de la protecció internacional.

Per tant, les polítiques que estem impulsant en matèria de refugi d'alguna manera han de contemplar aquesta casuística tan concreta, que d'alguna manera el que planteja, sobretot, és un plus en la seguretat d'aquestes persones, atès que no només estan en perill en cas que siguin expulsades o retornades als seus països d'origen, sinó que també aquestes persones tenen una situació de perill en el nostre país; per tant, el plus de protecció que se'ls ha de garantir, doncs, és necessari.

La intervenció que volia fer era una mica organitzada sota la responsabilitat que tenen els estats davant d'una situació de violació de drets humans, és a dir, Catalunya no és aliena al fet que s'estan cometent diàriament i a peu de carrer violacions de drets humans, i que, per tant, té una obligació respecte a la prevenció, la protecció, la persecució i la reparació d'aquestes persones. Ho dic perquè molt sovint hi ha un enfocament, no?, molt criminal al darrere –de que tenim les màfies, el crim organitzat–, i estem oblidant que bàsicament les víctimes el que pateixen és una greu violació de drets humans, i

aquests haurien de ser l'enfocament i la perspectiva des dels quals el Govern de Catalunya i aquest país donen una resposta a les víctimes del delictes.

Llavors, en aquest sentit, atès que tenim aquestes obligacions, sí que m'agradaria plantejar que és cert que dins de la prevenció podríem tenir actuacions vinculades al tema de la recerca, al tema de la investigació, la informació, tot el tema de la formació i capacitació, i la cooperació al desenvolupament. I certament d'entrada ja tenim un problema, i és el diagnòstic; o sigui, l'única xifra oficial que tenim de quina és la magnitud d'aquest fenomen a casa nostra és molt recent, de Mossos d'Esquadra, en concret la Unitat Central de Tràfic d'Éssers Humans, que posa sobre la taula que existeix una potencialitat del delictes..., és a dir, víctimes potencials, que ronden les 2.500 a Catalunya, però només per una situació, que és la situació d'explotació sexual.

És a dir, el tràfic d'éssers humans, com vostès han vist, es manifesta també a través d'altres situacions d'explotació, com pot ser l'explotació laboral, la mendicitat, en matrimonis forçats, per a la comissió de delictes i fins i tot el tràfic d'òrgans, que, de fet, Espanya pot presumir de que és una situació que no es produeix, però s'ha hagut de prevenir –hi ha dos possibles casos de tràfic d'òrgans–, la qual cosa, evidentment ens fa veure que les 2.500 és la punta de l'iceberg, només és una de les manifestacions de l'explotació que recull aquest delictes.

Per tant, tenim casos en què ja els Mossos d'Esquadra han intervingut en temes d'explotació laboral, per exemple, i estem parlant de que la xifra és molt més gran. Llavors, si hem de tenir una xifra per impulsar una política pública, evidentment el primer exercici que hem de fer és fer un bon diagnòstic, és a dir, tots els operadors que treballen en aquesta matèria d'alguna manera hem d'arribar a una possible xifra per saber quin nivell d'esclavitud –i no ho puc dir d'una altra manera: quin nivell d'esclavitud– hi ha a Catalunya.

Llavors, per altra banda, el tema de la sensibilització. És cert que des de l'Estat espanyol i en concret des del Ministerio del Interior s'han impulsat, per part de la Policia Nacional, doncs, algunes campanyes a través de Mediaset. Això és benvingut, ben certament, que algú tingui la capacitat de fer campanyes de sensibilització, però també és veritat que l'enfocament és molt policial, és a dir, va darrere de poder perseguir el delictes i poc té a veure amb que això s'estigui traduït en poder arribar a moltes més víctimes per part de les organitzacions.

Llavors, trobem a faltar que Catalunya també posi en algun dels departaments la responsabilitat de sensibilitzar la ciutadania sobre que aquest fenomen s'està produint a casa nostra, i que tots, d'alguna manera, tant institucions com la ciutadania en general, tenim l'obligació d'intentar detectar i denunciar aquestes situacions per evitar cronificar i perllongar situacions d'esclavitud.

En matèria de sensibilització, dir-los que no cal fer grans esforços. De fet, Nacions Unides compta amb una campanya, que és la campanya «Cor blau», que vostès poden veure que en porto el pin aquí a la solapa; ja des de l'any 2008 Nacions Unides impulsa una campanya amb la intenció de fer entendre a tots els països –perquè tots els països, d'alguna manera, ja sigui com a origen, com a trànsit o com a destí, ens trobem amb aquesta xacra social– que tenim aquesta responsabilitat de ser-ne conscients i de realment tenir-hi una actitud molt més proactiva.

Per altra banda, dins d'aquesta prevenció, englobem també la formació i la capacitació, i el que ens trobem en la formació i la capacitació, doncs, és que tots els operadors jurídics, per exemple, els policials, els judicials, els d'atenció social, els sanitaris, etcètera, no estan formats en aquesta matèria. És a dir, veiem persones majoritàriament estrangeres, però no intuïm..., o sigui, poca detecció es genera des d'aquests operadors per tal d'arribar a les víctimes. I és cert que hi ha un imaginari social que associem que la situació de les víctimes és de segrest, literalment, és a dir, com si fossin persones que estan aïllades del món i de la societat, i això no és cert; o sigui, el relat de les víctimes és que han estat en els nostres serveis socials, han estat en centres de salut, han estat a hospitals, han tingut contacte amb la Policia per controls administratius, etcètera, han anat a l'escola, els seus fills, i no hem estat capaços de detectar aquesta situació.

Per tant, en aquest sentit és cert que tenim una important matèria pendent en la formació, jo no dic de ser grans experts, però sí intuir o fer una formació molt bàsica per intuir quan n'hi ha una presumpció o uns indicis evidents, i que, per tant, s'ha d'activar, no?

En la prevenció també parlem de la cooperació al desenvolupament. És cert que SICAR al final posem un pedaç quan ja tots els mecanismes han fallat i finalment, no?, s'ha produït, en molts casos, ja la situació d'explotació, però és evident que hem, d'alguna manera, de prevenir i treballar sobre les causes. Hi han moltes causes que tenen a veure amb la situació dels països d'origen, i en aquest sentit instem a que la Generalitat impulsi, dins del marc de les ajudes i de tota la política de cooperació al desenvolupament..., tingui present com des de les entitats que treballen en aquest àmbit també realitzen tasques de prevenció.

En aquest sentit, això reduiria..., que els milions de persones que actualment s'estan desplaçant forçosament o que estan intentant migrar pels motius que sigui, ja sigui per cercar refugi o per intentar tenir unes millors alternatives de futur, realment ho puguin fer amb un coneixement de causa; quan no es faciliten vies segures o no es té tota la informació suficient, d'alguna manera et converteix en una persona molt vulnerable i ets *carne de cañón*, bàsicament, per a les màfies que trafiquen, però no només per facilitar l'entrada per una via no habilitada al país, sinó perquè després tu passes de ser un subjecte a ser un objecte que genera guanys a tercers.

És a dir, hem parlat molt, en el marc del refugi, de les persones que han hagut de migrar de forma desorganitzada, precipitada, sense tenir prou informacions ni recursos, però estem obviant que moltes d'elles, quan estan arribant a Europa, el que els ha esperat no només ha estat arribar i posar els peus a Europa, sinó que el que es troben són situacions d'explotació, i d'això poc se n'ha parlat.

Per altra banda, dins de les nostres responsabilitats, atès que és una violació de drets humans, hi hauria tot el tema de la detecció. I aquí hi ha una actuació com molt desorganitzada en tant que, quan es detecta una víctima, Catalunya no compta amb un sistema d'un telèfon, una estructura, que s'encarregui d'agafar aquesta informació. És a dir, amb una mica de sort o ens truquen a nosaltres, al nostre telèfon de vint-i-quatre hores, o es truca a la línia 900 de violència masclista –tot i que la ciutadania no lliga que el tràfic d'éssers humans és una situació de violència masclista–, o truquem al 112, o truquem al 061, amb la qual cosa tampoc, d'alguna manera, anem captant què succeeix al nostre territori. Llavors, no tenir un dispositiu, ni una atenció ni una resposta organitzada fa que realment els casos no arribin a rebre l'atenció que haurien de rebre i que molta informació bàsica i fonamental d'alguna manera es gestioni.

Quant al tema de l'atenció, doncs, bé, dir-los que estem com l'any 2002, quan nosaltres vam començar. És a dir, no existeix cap servei públic que es faci càrrec de les víctimes. O sigui, veiem grans titulars a la premsa d'operatius policials..., poc se'n parla, de les dones que també fugen pels seus propis mitjans, que això també és molt important posar-ho sobre la taula: no sempre alliberem la societat d'aquest esclavatge, sinó que tenim també persones que són molt proactives i intenten fugir d'aquestes situacions i denunciar-les.

En aquest sentit, veiem aquesta situació, aquests titulars, i el que ens trobem és bàsicament que aquestes persones, si no existís SICAR, no tindrien on anar. O sigui, l'alternativa, bàsicament, és que se'n vagin cap a un alberg de persones sense sostre i no hi ha cap tipus de resposta especialitzada. No poden entrar a les cases de violència masclista..., per altra banda, moltes vegades també les víctimes han estat homes, per tant, no tenim resposta, tampoc, per als homes.

El tema d'infància és la gran assignatura pendent, tot i que és cert que ara mateix estem treballant amb el nou director general, que amb els anteriors directors generals de la DGAIA hem tingut moltíssims problemes per poder treballar sobre aquest tema.

Llavors, el tema és aquest. O sigui, es fa una actuació policial, s'ha pogut millorar respecte a les investigacions policials que es fan des de Catalunya, i, malgrat tot, no hi ha una resposta per part de la Generalitat de cara a les víctimes. Llavors, això ens preocupa, perquè ens sentim molt sols, sentim que s'ha delegat una responsabilitat enorme en la nostra entitat. I en aquest sentit sí que és cert que exigim que la Generalitat..., i no és perquè no tingui un paraigua jurídic, perquè el té: tenim una llei de violència masclista des de l'any 2008, tenim el pla de protecció internacional, també, des de l'any 2014, tenim mecanismes propis –o sigui, estem una mica cansades d'escoltar que si «l'Estat espanyol per aquí, l'Estat espanyol per allà»– en què hem decidit nosaltres incloure el tràfic d'éssers humans, i no hem desplegat absolutament res.

És a dir, si féssim una avaluació d'impacte de la Llei de violència masclista –i això ho enllaço amb el que deia precisament la ponent anterior–, ens adonaríem que és que no hem fet absolutament res pel col·lectiu de víctimes de tràfic. És a dir, hem fet un protocol, però un protocol que també els vinc a dir –no és per ànims de posar-nos medalletes– que és un protocol català adaptat al protocol estatal perquè vam ser uns corcons des de SICAR, si no, tampoc no s'hauria fet.

Llavors, el que sí que exigim és certa proactivitat per part de les institucions. És a dir, és cert que nosaltres impulem, que no ens trobem un no per resposta, però també és cert que ens comencem a cansar una mica que sempre siguem nosaltres qui hem de plantejar, no?, la necessitat d'oferir respostes per a aquestes persones.

Llavors, a nivell molt general –i ja aniré acabant–, quant a l'accés a drets, doncs, bàsicament és cert que des de l'Estat espanyol només s'entén que reparar una víctima i fer que accedeixi a drets..., l'únic és plantejar un permís de residència i treball, o sigui, oferir això, o perquè denuncia, i llavors se li ofereix un període de restabliment i reflexió, i un permís de residència i de treball per col·laboració amb les autoritats policials, o atesa la seva situació personal. Però la pregunta és: quan és un nacional o és una persona comunitària que la seva estada a l'Estat espanyol ja està resolta, què més estem oferint a aquestes víctimes? Aquesta és la pregunta. Perquè no estem oferint absolutament res més, més que facilitar-li que pugui estar al nostre territori i ja està.

Llavors, és cert que hi ha un plantejament des d'altres organitzacions de la Red Española contra la Trata que es plantegen impulsar una *ley integral para las víctimas de trata*. Nosaltres no combreguem amb aquest posicionament, atès tot el que suposaria ara mateix impulsar una llei, sincerament: perdriem molt de temps. Jo ja fa quinze anys que espero que les víctimes puguin accedir a drets; llavors, ja estic una mica cansada com per ara reprendre aquest tema. Però sí que és cert que el que veiem és una oportunitat, precisament, amb el nou treball, i sobretot en el fet d'haver prioritzat les persones refugiades.

Nosaltres ens plantegem el següent tema: si totes les persones que són sol·licitants de la protecció internacional han patit una greu violació de drets humans, com ho són també les víctimes del tràfic, la pregunta és: què de diferent hem d'oferir a les víctimes de tràfic que no reculli ja la Llei d'asil? Aquesta és la pregunta. Què oferiríem diferent? És a dir, si haguéssim de redactar una llei integral per les víctimes de tràfic, quin en seria el contingut?, perquè jo crec que no diferiríem gaire del que oferim des de la Llei d'asil.

Llavors, en el marc de la crisi que estem gestionant actualment, no?, per les persones refugiades, és cert que hi ha una oportunitat per a les víctimes, en el sentit de que existeixen models com el nord-americà, per exemple, que equipara haver identificat una víctima de tràfic a una persona que té l'estatut de refugiat als Estats Units. Per tant, seria interessant fer una mica aquesta comparativa. Ens estalviariem molta feina, perquè ja hi han estructures, que es poden millorar, evidentment, però segurament ens estalviariem molts anys de picar pedra per aconseguir que aquestes persones vegin garantits els seus drets.

Llavors, en aquest marc –i ja per concloure–, entenem que el marc de la protecció internacional, tot el sistema del Comitè per a l'Acollida de les Persones Refugiades, no?, que d'alguna manera estem impulsant des del Govern de la Generalitat, hauria de tenir present aquest col·lectiu com un col·lectiu..., tampoc parlem de gaires persones, estem parlant de cent cinquanta, cent vuitanta l'any, o sigui que tampoc estem parlant de que estiguin accedint 2.500 persones a tota..., que la Generalitat es pugui plantejar, per tal de garantir drets bàsics i fonamentals com els que pretenem garantir a les persones refugiades.

«Merci», gràcies.

El president

Molt bé, gràcies per l'exposició. Ara, per formular les seves preguntes, té la paraula la diputada Carmen de Rivera, en nom de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidente. En primer lugar, agradecer la comparecencia, porque nos pone al día sobre, bueno, los problemas reales que afrontan cada día, como ha explicado usted muy claramente, muy brevemente y con mucha contundencia, que tenemos aquí un problema que, desde luego, afecta..., que es –¿cómo diríamos...?– responsabilidad..., arreglarlo. Desde luego, nos afecta a este Parlament, porque somos los que indicamos las políticas al Govern..., y que no se está haciendo.

Yo tengo entendido que el Ayuntamiento de Barcelona, de alguna manera, está ayudando o tiene un programa de ayuda a víctimas. ¿Cómo valora las diferencias entre el ayuntamiento y la Generalitat? ¿Qué pasa, qué están haciendo? Sobre todo, explicar qué están haciendo y si..., y darnos idea de qué acciones se podrían llevar a término para extrapolar esta relación, o sea, o esta ayuda que se da a las víctimas, con las asociaciones del tercer sector. Y qué se puede hacer y... Hacer alguna acción parlamentaria que podamos ayudar y ser de utilidad a estas personas que usted viene a representar y sobre las que viene a pedir ayuda.

Bueno, tomamos nota, a ver si podemos hacer una..., tomar una iniciativa parlamentaria. Y, si pudiera ser, yo creo que en esta comisión nos ponemos todos bastante de acuerdo para tirar adelante, bueno, unas pautas, un programa, un compromiso del Departament, en este caso –y tiene que ser así–, d'Afers Socials, porque yo creo que es el más preparado, porque está desplegado en todo el territorio, más que pudiera ser algo que dependiera de la CAI.

Y, bueno, está claro que hay que dar formación para detectar esta problemática. Yo estoy totalmente de acuerdo, porque, si no se tiene formación, no sabemos detectarlo, efectivamente, es muy difícil verlo. Y, desde luego, la prevención.

A mí me ha dejado muy preocupada su intervención, porque realmente vemos que este tema está muy, muy, como se dice, en mantillas, ¿no? O sea, no se está..., me preocupa que digan ustedes que no se está haciendo nada. Y creo que nos podría, y si no le importa..., ya sé que, a lo mejor, ustedes están hartos de acudir a distintos foros a repetir las necesidades, ¿no?, pero verdaderamente yo creo que en esta comisión todos los partidos vamos bastante a la una, no hay diferencias de criterio. Y yo creo que se puede, estoy hablando con..., y viendo a la señora Cervera, que es de Junts pel Sí, y yo creo que podríamos hacer una propuesta conjunta para, al menos, dar el primer paso, que es la formación, y el segundo paso, la prevención, que implica, bueno, quizás alguna idea que pudiera surgir de entre todos y, desde luego, de la mano de ustedes.

Nada más, y muchísimas gracias.

El president

Gracias, diputada. Ahora, en nombre del Partido Socialista, tiene la palabra el diputado Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Agrair la compareixença de la Rosa Maria. No en veig el cognom; si no, l'hi diria, però és que no tinc el plaer de conèixer-la. Però de totes maneres jo crec que a partir de la compareixença que ha fet avui, doncs, aquest és un tema del que haurem de parlar.

Avui és un dia una mica estrany. Portem tres compareixences, aquesta és la tercera. Clar, si algú vingués de fora, algun ciutadà vingués de fora, i segués en aquestes cadires, se n'aniria, lògicament, molt preocupat –molt preocupat–, perquè tots els compareixents ens han deixat veure la paràlisi constant en temes d'igualtat, ja sigui LGTBI, dona i, en aquest cas, també en el tràfic d'éssers humans. Vull dir, jo me n'aniria molt preocupat.

I, de fet, aquest, que és un tema que és molt complicat, perquè hi participen molts agents, té a veure amb la legislació internacional, però també amb la nacional, amb l'autonòmica, amb les competències, amb allò que podem fer, però també policials, judicials. És a dir, és un tema molt complicat. És veritat que en aquests moments, o en aquest Parlament, se'n parla poc.

I nosaltres som els legislatius, i hem de fer el control, també, al Govern. I jo crec, i també ho ha dit la diputada de Ciutadans, que, tot i que pot semblar, doncs, que una certa..., no? Nosaltres hem de fer alguna iniciativa legislativa molt clara en aquest tema. Potser no de crear noves lleis, però sí de modificar alguna de les que ja existeixen, que és un procediment molt més ràpid, per tal d'encabir la necessitat de reconèixer els drets de les persones que són víctimes d'aquest tràfic.

I, per tant, jo crec que en això, vostès que hi tenen experiència des de fa molts anys, que són possiblement els que millor coneixen la situació actual, perquè la viuen cada dia i també amb els serveis d'assessorament, d'allotjament, que tenen i que faciliten, doncs, ens poden ser d'una gran ajuda si ens faciliten justament la detecció de què és

el que hem de canviar des del punt de vista legislatiu. I nosaltres, entre els grups parlamentaris, fer el possible per fer-ho bé, per fer-ho ràpidament i per fer-ho amb el major consens possible. Perquè jo crec que en aquest tema, també, tots estem a l'una, no?

Però insisteixo que aquesta és la part legislativa; la part de control al Govern té a veure amb repetir i tornar a repetir, justament, i denunciar, doncs, aquesta paràlisi constant, no?

Jo celebrego que ara ja amb el director de la DGAIA, doncs, puguin seure i parlar d'una situació, a més a més, que, en el cas dels menors, es dona amb molta assiduitat també, no?, i que és molt preocupant, perquè cada dia a Catalunya... L'any passat van arribar-hi, potser, em sembla que són més de quatre-cents nens d'altres indrets del món, fonamentalment del Marroc, que venen sense tutela dels seus pares i que són la diana perfecta per les xarxes de prostitució i també xarxes que fan justament allò que aquí estan denunciant. I, per tant, celebrego que es pugui fer que... Però això no hauria de dependre de qui n'és el director general, és a dir, això hauria de ser també, millor dit, doncs, una política de país.

I en el tema dels refugiats, pot ser una bona base, és a dir... I no només pel tema dels refugiats i també per les persones que estan en aquestes situacions d'explotació, sinó també en el conjunt de la ciutadania, que en molts moments es veu desprotegit, i que el sistema en aquests moments no dona solució ni dona respostes a les seves situacions.

Per tant, des del nostre punt de vista, què és el que caldria fer? Intentar acotar què és, des del punt de vista legislatiu, allò què podem reformular; escriure-ho, fer-ho, fer un treball intern per part dels grups parlamentaris, i portar a aquesta comissió, la comissió que toqui o al mateix ple, una proposta, una proposició de llei que modifiqui alguna de les lleis existents per tal d'introduir d'una vegada per totes un article que parli justament d'aquests temes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la diputada Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, president. I moltes gràcies a la senyora Cendón per la seva intervenció, que a mi m'ha posat els pèls de punta. I lamento repetir una mica el que ja ha dit el diputat Moreno, però és que realment avui ha estat una tarda feixuga; feixuga no tant perquè hi haguessin tres intervencions, tres compareixences, sinó per tot el que ens han dit les persones que han comparegut, i que totes tres han estat molt coincidents en les seves queixes, i que demostra que, a Catalunya, el Govern de Catalunya no fa els deures amb relació als drets de les persones.

Demà es presenta la Proposició de llei d'igualtat de tracte, i crec que aquesta llei, amb les esmenes que després hi puguem fer abans no s'aprovi, posarà en relleu, malgrat que no sigui aquesta la voluntat de la llei, la violència institucional que hi ha cap a molts grups de persones, cap a molts col·lectius. Clar, perquè de tot el que hem parlat avui en aquesta sala és de violència, moltes vegades institucional; no sempre, però si el Govern no hi fa res, està fent violència institucional.

I d'altra banda també m'ha colpit molt la soledat en què ha explicat que es troben. Perquè sembla que l'Administració delega en vostès aquesta feina, però després se'n desentén totalment. I això també m'ha deixat colpida, francament.

Jo li volia fer algunes preguntes. Una és amb relació a la col·laboració policial: volia saber si les actuacions policials estan ben coordinades amb les entitats i els serveis socials per donar una resposta ràpida a les víctimes. Si cap dona es queda al carrer. Vostè ha dit que també..., que tenien un problema amb les dones, però també amb els homes, clar. O sigui, ja veig que això em dirà que està molt malament. Per altra banda, si es garanteix l'acompanyament social i jurídic a totes elles, o tots ells –perquè, clar, no és només «elles», sinó també «ells». Aquesta és una pregunta.

L'altra és amb relació als circuits d'actuació amb les dones víctimes de tràfic. Més enllà de les intervencions policials de desarticulació de bandes criminals d'explotació sexual, quines opcions tenen les dones per poder-se alliberar dels seus segrestadors? Podem parlar d'una atenció que garanteix l'acompanyament en la restitució de drets a

les dones al marge de la denúncia? No, això realment ja ho has explicat; potser que ho retiri, perquè no cal que hi abundi més, tot i que segur que podríem aprofundir-hi.

Després, les derivacions a l'entitat són majoritàriament policials, un 49 per cent, mentre que només el 15 per cent dels casos que té l'entitat són derivats per altres serveis públics, no especificats. Quin són aquests serveis públics?

Pel que fa a la restitució de drets..., que ja ha explicat que també està molt malament, però tinc alguna pregunta a fer-li. Com s'estan implementant els canvis legislatius a què obligava la directiva europea relativa a la prevenció i lluita contra el tràfic d'éssers humans i la protecció de les víctimes?

El reconeixement de víctima està molt vinculat al procediment judicial de denúncia al seu proxeneta. Què passa quan no volen ni poden afrontar la denúncia? Sempre m'estic referint, clar, a les dones en situació de prostitució, però evidentment el tema dels infants o el tema dels homes també és una qüestió que em preocupa.

Què està fallant en la reparació de drets a les víctimes de tràfic? Quines garanties es donen als drets de les dones no comunitàries? En la reforma de la Llei orgànica de violència de gènere, quines especificitats hauríem d'incorporar-hi per garantir la reparació a les víctimes de tràfic considerant-les víctimes de violència masculista?

Una altra, última, pregunta: han tingut dificultat en garantir l'accés a la sanitat pública de dones no comunitàries?

I, per últim, jo em sumo a la proposta que han fet Ciutadans i el Partit Socialista de Catalunya per tal d'arribar a fer una proposta, a partir de l'experiència de vostès o de l'ajuda de vostès, que pugui desencallar aquesta situació tan terrible que estem vivint.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula, en nom del Partit Popular, el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí; gràcies, president. I també, senyora Cendón, agrair-li la documentació que ens ha fet arribar, perquè ens ajuda a clarificar conceptes, i ens ajuda també a anar per feina en aquesta compareixença, compareixença que també li agraeixo. Perquè, com han comentat els meus companys, doncs, realment ha estat un cop de realitat molt, molt cru, no? I em temo que, en aquest sentit, la meua intervenció no serà molt diferent del que hem escoltat fins ara. A més, la seua crítica ha estat molt clara, sobre la manca de resposta per part de l'Administració.

I, com s'ha dit, és, de fet, la tercera compareixença... Jo és que no soc el portaveu d'Igualtat del meu partit, però estic molt content d'haver vingut a aquesta comissió i haver pogut escoltar aquesta realitat, no?, perquè són tres compareixences que han parlat de tres lleis diferents que no s'implementen, que no es desenvolupen. I això és molt greu, i és molt greu en un cas com aquest; en un cas..., vostè n'ha parlat: 2.500 potencials víctimes d'explotació sexual a Catalunya que només són la punta de l'iceberg, no?, d'aquesta violació de drets humans que s'està patint a peu de carrer.

Per tant, jo sí que li demanaré, també, com els meus companys, que ens ajudi a fer la nostra feina de parlamentaris, que ens ajudi a identificar de manera concreta què podem exigir al Govern. Segurament no es podrà fer només amb una iniciativa, perquè ha tocat bastants àmbits, no només interior, benestar, també cooperació –jo n'he apuntat aquí quatre. Per exemple, respecte a les causes, doncs, la necessitat d'un nou enfocament de la cooperació, no?, de que la Generalitat impulsi les entitats de cooperació al desenvolupament perquè tinguin aquests casos en compte en la seua tasca als països d'origen.

Però he apuntat altres coses concretes que podem exigir a la Generalitat: indicadors que ens permetin fer una bona anàlisi. Sense la diagnosi, doncs, difícilment farem unes bones polítiques públiques. Un tercer cas seria el de la formació, formació de treballadors públics, també segurament a ensenyament, etcètera.

I una quarta, que seria la prevenció. Aquí sí que m'agradaria que pogués ser una mica més concreta en el cas de quin tipus de dispositiu, no?, que ho deia, dispositiu o organització perquè la ciutadania pugui fer arribar les seves denúncies. No sé si un altre número de telèfon crearà més caos; no sé... Si ho pot concretar.

Però, en definitiva, si ens pot concretar encara més, i jo crec que ho ha fet, ho ha fet molt bé, però si ens pot ajudar, a aquests legisladors, doncs, a exigir al Govern les mesures que facin falta per solucionar o per posar una mica d'ordre a aquest tema.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Gabriela Serra.

Gabriela Serra Frediani

Ras i curt: gràcies. Per sort..., he estat aquí una estoneta, però com que havíem tingut la possibilitat de compartir moltíssim fa unes setmanes em dono per allixonada, ben allixonada, per part vostra, de la vostra entitat, no?

No em repeteixo, vull dir..., perquè entre altres coses tot l'important ja s'ha dit. Però jo penso que, més enllà de fer molta atenció, que cal, que és necessari, que és prioritari, i que, per tant, en aquests moments és transcendental tot el que té a veure amb la reparació i, per tant, amb l'ajuda aquí a les persones –a les dones, als homes, als joves–, penso que també hauríem de començar a parar molta atenció a la prevenció.

Vull dir, a mi m'agradaria saber, veure, conèixer, i fins i tot fer comparèixer tant la conselleria de Justícia com la d'Interior. Què estem fent? Què s'està fent amb totes les xarxes mafioses de tràfic? Perquè n'hi han. Què s'està fent amb totes les xarxes que estan al voltant d'aquests macroprostíbuls i microprostíbuls, on estem farts de veure a televisions, a pel·lícules, a documentals que hi han dones que venen per tràfic de dones, no? –què s'està fent amb tot això? Perquè aquí hi estem incloent duanes, estem incloent passos fronterers, estem incloent policies, estem incloent una sèrie de cossos, i, per tant, de lleis, i, per tant, de normatives que o bé no estan desenvolupades, o bé estan violades permanentment, o bé hi ha una porositat espectacular que permet que això succeeixi.

Perquè avui aquestes dones no venen caminant, no travessen fronteres com travessaven fa uns anys a peu; aquestes dones venen amb tren, amb cotxe, amb avió o amb vaixell. I, per tant, totes aquestes dones travessen en algun moment un lloc fronterer on hi ha una autoritat, on hi ha algú que hauria de saber, no?, que hauria de vigilar, que hauria de controlar.

Per tant, em sembla que aquesta part també és molt important que la desenvolupem i que la tractem amb aquells que en tenen la responsabilitat. Jo penso que en aquesta comissió –que jo no hi pertanyo, hi estic de «prestao» momentani–, però també la de Benestar Social, on estem tractant el tema de la migració i l'asil, penso que és on hem de desenvolupar el que sí que depèn de nosaltres. I exigir la transversalitat absoluta que té aquest tema, la transversalitat absoluta amb la que hem d'entomar la problemàtica.

Moltíssimes gràcies, sobretot per la feina que feu, i per com de bé aquí heu sigut capaços d'explicar el problema i l'atenció.

«Merci».

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom de Junts pel Sí, té la paraula la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Doncs, jo també em sumaré als agraïments dels meus companys. Moltíssimes gràcies per les seves explicacions i per la feina que feu. Agrair-vos moltíssim la claredat amb la que ens heu parlat. Jo no soc una persona gens teòrica, i molts cops de vegades tinc la sensació de que en aquesta Comissió d'Igualtat, com en algunes comissions, les compareixences i els discursos sempre són excessivament teòrics, i vostè avui ens ha fet un exercici de teoria pràctica de la dura realitat en la qual ens trobem i que senzillament existeix al carrer.

El meu company del Partit dels Socialistes, doncs, es queixava perquè..., no «es queixava», comentava que d'aquesta comissió d'avui sortia amb una certa tristesa per com de malament que es fan les coses. Jo el que vull dir és que en surto francament molt gratificada, molt gratificada perquè almenys estem debatent una sèrie de lleis les quals són pioneres en la resta de l'Estat i en alguns llocs, doncs, a nivell mundial. I si

les podem debatre, és justament perquè tenim les eines per poder-les debatre i per poder anar millorant el dia a dia en aquelles coses que no fem prou bé.

És evident que podem debatre sobre el tema LGTB perquè el tenim tractat, tenim tractat el tema de l'homofòbia, i podem debatre sobre la igualtat entre homes i dones, doncs, perquè també –sé que és un tema recurrent en tots els parlaments– senzillament hem legislat sobre això. I, per tant, podem decidir que és el que estem fent bé i estem fent més malament.

Però el seu tema és nou, i per això ens hem quedat tots tan sorpresos. I per això li agraeixo la seva intervenció. I és nou i és un tema que no hem tractat; tant és així que tots els grups, si s'hi fixa, li han demanat, doncs, més informació, més assessorament per poder treballar sobre, justament, aquests temes, i per poder avançar en un tema que és nou; nou, jo crec que per a la majoria dels grups parlamentaris, almenys a nivell de ser tractats en aquesta cambra. Per tant, em sumo a les peticions dels grups. En la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones hi va haver en algun moment que vam intentar tractar també tot el tema del tràfic, no? I ja sé que vostè hi ha fet referència, però és una realitat: som una comunitat autònoma –de moment som una comunitat autònoma– i, per tant, les competències també són relatives, i hi ha sempre aquest xoc de legitimitats entre la legislació estatal i la legislació autonòmica.

Però en qualsevol cas no s'ha fet el debat. Vull dir, tampoc no sabríem quina posició hi tindria la majoria dels grups parlamentaris perquè ara per ara no sabem si estem a favor de legalitzar la prostitució, si estem a favor de legislar-la o si estem a favor de prohibir-la, no?, directament. No hem debatut aquest tema perquè tampoc no és competència, doncs, d'aquesta cambra parlamentària, però crec que s'ha de debatre perquè, més enllà dels apriorismes que en puguem tenir gent que no tenim informació suficient..., persones expertes i que treballen el dia a dia amb aquestes persones que estan patint un fet en el qual, segur, tots els diputats d'aquesta cambra estem d'acord, que és evitar i erradicar el tràfic d'éssers humans, sigui a nivell laboral o bé sigui a nivell sexual en qualsevol nivell.

Per tant, sí que li agraeixo que ens hagi obert a tots plegats la llum. Des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí ens comprometem a treballar aquest tema, a treballar-lo a fons, i a posar-nos a la seva disposició en tot allò que sigui necessari per poder avançar en un fet que és absolutament reprobable, no només en una societat avançada com la nostra, sinó reprobable a nivell humà i de tot el món.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Doncs, ara per contestar a totes les preguntes que s'han plantejat, torna a tenir la paraula la senyora Cendón.

Rosa M. Cendón Leris

(L'oradora riu.) Confio a ser-ne capaç. *(Veus de fons.)* No, no? *(Pausa. L'oradora riu.)* Potser encara haurem de fer capítols.

El president

Sí, deu minuts.

Rosa M. Cendón Leris

Deu minuts. D'acord. Bé, intentaré fer pinzellades; després ja intentarem, no ho sé, fer algun document i intentar passar, no?, les respostes.

Respecte al tema de l'ajuntament. Doncs, certament tenim un ajuntament que des de l'any 2006, pel tema de l'ordenança, no?, impulsa el Pla Abits, i certament jo penso que benvingut, però també assumint una responsabilitat que per nosaltres l'hauria d'assumir la Generalitat, en el sentit de que, ara mateix, si detectem o identifiquem una víctima a la ciutat de Barcelona té més garanties –si ens ho mirem així– i més respostes que una persona detectada a la Vall d'Aran, o a Lleida, o a Girona. Llavors, això ens preocupa: el fet de que no hi hagi una resposta homogènia en el territori que garanteixi el mateix, independentment d'on un és detectat, això ens preocupa.

Evidentment, la resposta de l'ajuntament –i ho dic per clarificar-ho– no és que tingui recursos propis. El seu servei d'emergències és SICAR, per exemple, no? La part d'autonomia de les víctimes és SICAR, també. Per tant, igualment hi ha una excusa darrere de la nostra entitat.

Sí que què s'ha de reconèixer? El suport. Hi tenim conveni des de l'any 2006, que ens ha donat una estabilitat econòmica en una part de tot el nostre pressupost; nosaltres maneguem un pressupost de 700.000 euros l'any, ara mateix. Llavors, evidentment ens ha donat una estabilitat, però entenem que aquest protagonisme qui l'ha d'adoptar, i sobretot la responsabilitat principal, és la Generalitat. O sigui, el model d'intervenció no pot ser construït des de la ciutat de Barcelona, comptant que té una agència pròpia, no?, i hi destina uns recursos i un pressupost molt elevat, a més a més, per aquest tema, sinó que això s'ha de garantir des de la Generalitat. I aquest tema és el que no hem trobat.

En el tema de la formació, com a primer pas, que ho han dit diferents diputats, sí que és cert que és important, però a nosaltres se'ns ha instat a fer molta formació a molts agents, però també la devolutiva que hem fet, en aquest cas a l'Institut Català de les Dones, que era qui ens feia aquesta petició, és formar per detectar més. I després, qui gestiona aquest «més»? Nosaltres? Sense disposar d'un compromís de poder créixer en recursos, etcètera? Doncs, prefereixo gestionar el que ara mateix detectem, que ja és suficient per a la meua entitat.

Llavors, no té massa lògica començar per la formació si no tenim preparada la resposta. És a dir, primer hem de construir la resposta i després ja formarem, perquè sabem que tot el que detectem ho podem gestionar. Però començar per la formació ens aboca al suïcidi, a la nostra entitat, sincerament, perquè llavors és que no podem gestionar-ho amb la qualitat que a nosaltres ens agrada oferir dels nostres serveis, no?

Llavors, en això, compte, perquè és veritat que tenim com molta vocació d'«anem a formar», no?, i que tenim un impacte de seguida molt gran, perquè sortim amb xifres de «deu mil funcionaris formats»; molt bé, però després qui gestiona això? Llavors, això sí que ens espanta una miqueta.

Respecte al tema de..., bé, agafo el compromís de tots els que ens ho demaneu, no?, de contribuir a facilitar, doncs, informació per veure com podríem fer canvis legislatius. Evidentment, la Llei de violència masclista pot ser interessant, però també tenir present... O sigui, a mi el que em preocupa..., i això que vinc amb una entitat que la seva missió són les dones i les nenes. Però sí que és cert que a mi m'està preocupant el tracte discriminatori que estan rebent els homes. És a dir, els homes és que no compten ni amb un SICAR, sí? Perquè nosaltres només podem atendre dones i nenes. És cert que, amb el treball d'incidència política que nosaltres fem, sempre vetllem pels drets també dels homes, o sigui, no els ignorem, però sí que ens preocupa que ara mateix tenen un tracte discriminatori important. Llavors, en aquest sentit sí que ens preocupa, perquè qualsevol operatiu que facin Mossos d'Esquadra, Policia Nacional o Guàrdia Civil, es troben amb una mà al davant i una altra al darrere, els homes, no?

Llavors, en aquest sentit s'ha de garantir... És cert que és necessària una perspectiva de violència masclista, una perspectiva de gènere per dissenyar la proposta d'intervenció, perquè les xifres parlen, no?, de..., tres de quatre víctimes arreu del món són dones i nenes, però igualment hi ha una part que afecta homes. Llavors, també hem de garantir una resposta adequada per a aquestes persones, i d'això no s'està parlant. Aquest enfocament cap a la violència masclista d'alguna manera provoca la invisibilització de que una part, també a casa nostra, es troba en aquesta situació, i no hi oferim respostes.

Sobre el tema de la soledat, vull matisar-ho. O sigui, és cert que hem estat molt soles. Jo sempre critico, i de fet alguna vegada he tingut alguna enganxada amb l'Institut Català de les Dones, de dir... Assassinem una dona i hi ha un pronunciament per part de les institucions: un minut de silenci, alguna publicació, etcètera. Surt un titular d'un desmantellament de trenta..., que s'han alliberat trenta dones xineses, i és que no truca ningú, no? I la pregunta és, bé, i qui se'n responsabilitza? Que algú ens demani si necessitem ajuda, perquè, per exemple, nosaltres gestionem dinou places, però em venen trenta dones i què en faig jo? I ningú et diu: «Escolta, posem a disposició teva algun alberg de joventut», jo què sé, el que sigui, alguna estructura de la Generalitat.

Llavors, en això sí que és cert que hem estat molt durs, de dir: el mínim que volem és almenys alguna resposta institucional. Jo no dic que surti en els mitjans, però que algú ens faci una trucada de: «Escolta, necessitem...?»

I en això inclouríem també la relació que tenim amb ambaixades i consolats, eh?, des del Govern, en el sentit de que, igual que ens posem d'acord per moltes coses, no?, amb ambaixades i consolats, per exemple... Jo me'n recordo, de parlar-ho, això, amb la de-

legació del Govern, per exemple, de dir: tenim procediments perquè en cas de que si hi hagués ara aquí mateix una catàstrofe natural i tinguéssim persones d'un altre país afectades, les ambaixades i consolats, tothom respon, per repatriar els cossos, per no sé què, no sé «quantos». Vulneren els drets fonamentals d'una ciutadana xinesa, i ningú exigeix a l'ambaixada o al consolat xinès alguna responsabilitat de que s'impliqui també en la resposta. És a dir, és cert que tenim una responsabilitat com a país, però també, evidentment, les autoritats del país d'on procedeixen les víctimes també haurien de respondre.

I en això, en la política exterior, potser hauríem de ser també una mica exigents; plantejar-ho des d'aquí: la dialèctica que tenim amb els consolats i ambaixades. És a dir, no pot ser que només tinguem una relació de comerç, no?, o amb altres interessos més econòmics, i en canvi no plantegem que es facin responsables, també, de les violacions de drets humans que han patit els seus ciutadans.

Llavors, sols? Hem estat molt sols en aquest sentit, de que ningú ens pregunta què necessitem, però també és veritat que ens hem guanyat molt reconeixement institucional. O sigui, hem rebut diferents premis, tothom parla molt bé de nosaltres, que està molt bé, però, clar, jo sempre els ho dic: «Bé, però amb el reconeixement no anem enlloc», o sigui (*l'oradora riu*), no és suficient, no? I, a més a més, aquest reconeixement de: «Bueno, ya lo hacen ellas», no?, eh?, «ja ho fan elles». Llavors, clar, això a nosaltres no ens ve bé, això sí que ho volem aclarir. Però és cert que hi ha aquesta part de reconeixement per part de totes les institucions.

El tema de la col·laboració policial. Aquest país pot presumir d'un tema, que és precisament l'activitat policial dels Mossos d'Esquadra. És a dir, amb els Mossos d'Esquadra podem presumir des de l'any 2012 que tenim un conveni de col·laboració pioner en tot l'Estat espanyol i a tota la Unió Europea. De fet, jo la setmana passada estava a Brussel·les parlant precisament d'aquest conveni, doncs, perquè és modèlic, perquè no és senzill, evidentment, per a una unitat d'investigació, i sobretot quan parlem del segon negoci més lucratiu del món, no?, amb tot el tema de corrupció i impunitat, etcètera, que hi està associat. Podem presumir de que han estat capaços de tenir una relació de molta complicitat, de molta col·laboració i coordinació amb una entitat de la societat civil.

És a dir, nosaltres tenim accés a informació que està sota secret de sumari. Evidentment, el jutge hi està d'acord, però nosaltres tenim coneixement de quan es produirà un operatiu policial perquè precisament Mossos d'Esquadra va voler incorporar la necessitat de dir: «Jo m'encarrego de les persones que he de detenir, però de les víctimes se n'ha d'encarregar algú altre: no és funció d'un policia encarregar-se de com gestionar la víctima.»

Perquè aquí ja començaven a aparèixer problemes, i no ho dic per Mossos però sí per altres cossos policials, en què anem molt darrere d'obtenir, no?, mèrits gràcies a una denúncia, i llavors entrem en un cert perill de dir: «Jo t'ofereixo atenció, t'oferiré un habitatge, t'oferiré un lloc on estar, a canvi de que tu denunciïs.» O sigui, són pràctiques policials molt perilloses si es deixen en mans dels cossos policials, quan en realitat s'ha d'encarregar algú altre d'aquest tema.

Llavors, des de Mossos d'Esquadra presumim que des de l'any 2012 hi ha hagut aquesta pràctica, i les millors sentències, fins i tot a nivell judicial, que s'han obtingut –i no ho dic jo, ho diu la Fiscalia General de l'Estat– s'han obtingut a Catalunya, sí? Llavors en aquest sentit nosaltres estem molt tranquils. Evidentment, és molt complexa, la relació amb tots els cossos policials, doncs, perquè tenen mandats diferents del nostre, i també tenen un paper molt difícil, en el sentit de que són els cossos policials els únics que poden identificar una víctima.

És a dir, tots podem detectar, però mai identificar, qui identifica la víctima només són els cossos policials. I estem posant en la mateixa figura –especialment en el cas de la Policia Nacional, eh?– qui ha de perseguir el delictes i qui ha de protegir la víctima. Llavors aquí depenem molt de la mirada d'un policia: o estic veient una persona estrangera en situació administrativa irregular a la que he d'aplicar una norma, que és la Llei d'estrangeria, que segurament la porta cap a l'expulsió, o estic veient una persona estrangera que ha patit una greu violació de drets humans i que he de garantir els seus drets. Llavors aquí és molt perillós aquest enfocament, perquè depens molt del posicionament de la policia, no?, i en això hem hagut de lluitar molt. És veritat que s'ha avançat molt, però, bé, també és veritat que s'han produït moltes expulsions i greus revictimitzacions precisament per aquesta doble mirada i aquesta doble funció que pot tenir una mateixa persona.

En el tema de serveis socials? Bé, serveis socials jo crec que no sap ni que hi han víctimes de tràfic. O sigui, és que mai han arribat a serveis socials; primer, perquè ja no reuneixen..., en molts casos, no?, la majoria són persones en situació administrativa irregular. La situació és molt complexa, penseu que en molts casos..., no us ho he comentat, però aquí vindria una altra llei, que és la Llei de testimonis protegits. És a dir, en molts casos tenim dones que denuncien que són testimonis protegits i que, per tant, el tema de com es gestionen les seves dades, etcètera, doncs, és una mica delicat.

Des de l'àmbit judicial tenim molts reptes. De fet, l'any passat a finals d'any vam fer una jornada des d'aquesta perspectiva, des de l'àmbit penal. O sigui, és un tema que és molt polièdric. (*Veus de fons.*) Fatal, no? És que això és impossible. (*Veus de fons.*) Ja farem, ja farem...

El president

Dos minuts, va.

Rosa M. Cendón Leris

D'acord. Bé, doncs, tenim algunes conclusions. Evidentment, en el tema de testimonis protegits jo sempre faig la broma que el que veiem a les pel·lícules de Hollywood no té res a veure amb la realitat. O sigui, aquí a Espanya –o a Catalunya, m'és igual– bàsicament és que tu ets un codi, «XX201», fins al dia del judici, i fins i tot es tenen tan presents les garanties de la persona que has denunciat que pot saber al final de tot qui ha denunciat. Per tant, és paper de fumar, o sigui, no és res. Ni compten amb sistemes de protecció, com poden tenir ara mateix els sistemes de telealarma, ni accés a prestacions com la RAI, etcètera, com les persones de violència en l'àmbit de la parella, i, per tant, encara estan més desprotegides, quan ben bé no saben contra qui s'han de defensar, no?, quan surten al carrer. Perquè hem tingut experiències de persones que envien «matons», o sigui, hi envien altres: pots tenir algú a la presó, però t'envien algú altre per amenaçar-te. Llavors, en aquest sentit és com molt complicat.

I sí que m'agradaria tocar el tema frontera, això sí. En el tema frontera tenim la sort, després de dos anys i mig, des de l'any 2013, que ens va arribar el primer cas de protecció internacional, d'algú que havia demanat asil al Prat... És a dir, parlem molt de la frontera de Ceuta, Melilla, del sud, i no som capaços de reconèixer que com a país tenim les nostres pròpies fronteres, i a les quals cada dia estan picant porta persones sol·licitant asil, i una d'elles és l'aeroport del Prat, per exemple. Llavors, des del març de l'any passat vam aconseguir finalment trencar algunes dinàmiques institucionals, i ara estem detectant com en el marc de l'asil hi han persones que ja presenten indicis de que seran traficades a casa nostra, i podem fer tot aquest treball de prevenció.

Ens ha costat moure temes de Policia Nacional, temes de delegació de Govern, temes de fiscalia, etcètera, no?, però finalment estem aquí. Llavors, és molt important, evidentment: un tema de prevenció és treballar-ho ja des del marc de l'asil, tot aquest tema, perquè moltes persones..., a nosaltres ens arriben persones que van sol·licitar asil i que són víctimes de tràfic i han estat explotades, i no vol dir que no hagin tingut contacte..., han tingut contacte amb entitats, amb autoritats, etcètera, i no hem estat capaços de prevenir això.

Llavors, evidentment el tema frontera jo crec que sobretot és això: prendre consciència que a Catalunya tenim les nostres fronteres, que no cal anar mirant i incidint..., que està molt bé, però incidim també a casa nostra, perquè jo crec que això ho estem ignorant força, no?

I, bé, moltes gràcies, eh? (*L'oradorariu.*)

El president

Bé, doncs, gràcies, senyora Cendón. Li demanaria que s'esperés un moment, perquè ara s'acabarà la sessió refermant la condemna per aquesta nova víctima de la violència masclista que hi ha hagut avui, que l'han assassinada, que és la primera víctima, en aquest sentit, a Catalunya en el que va d'any, la vuitena a tot Espanya.

I, bé, com que és una condemna unànime, doncs, pensava que era adient tancar aquesta sessió d'aquesta manera.

Fins aquí. S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i sis minuts.